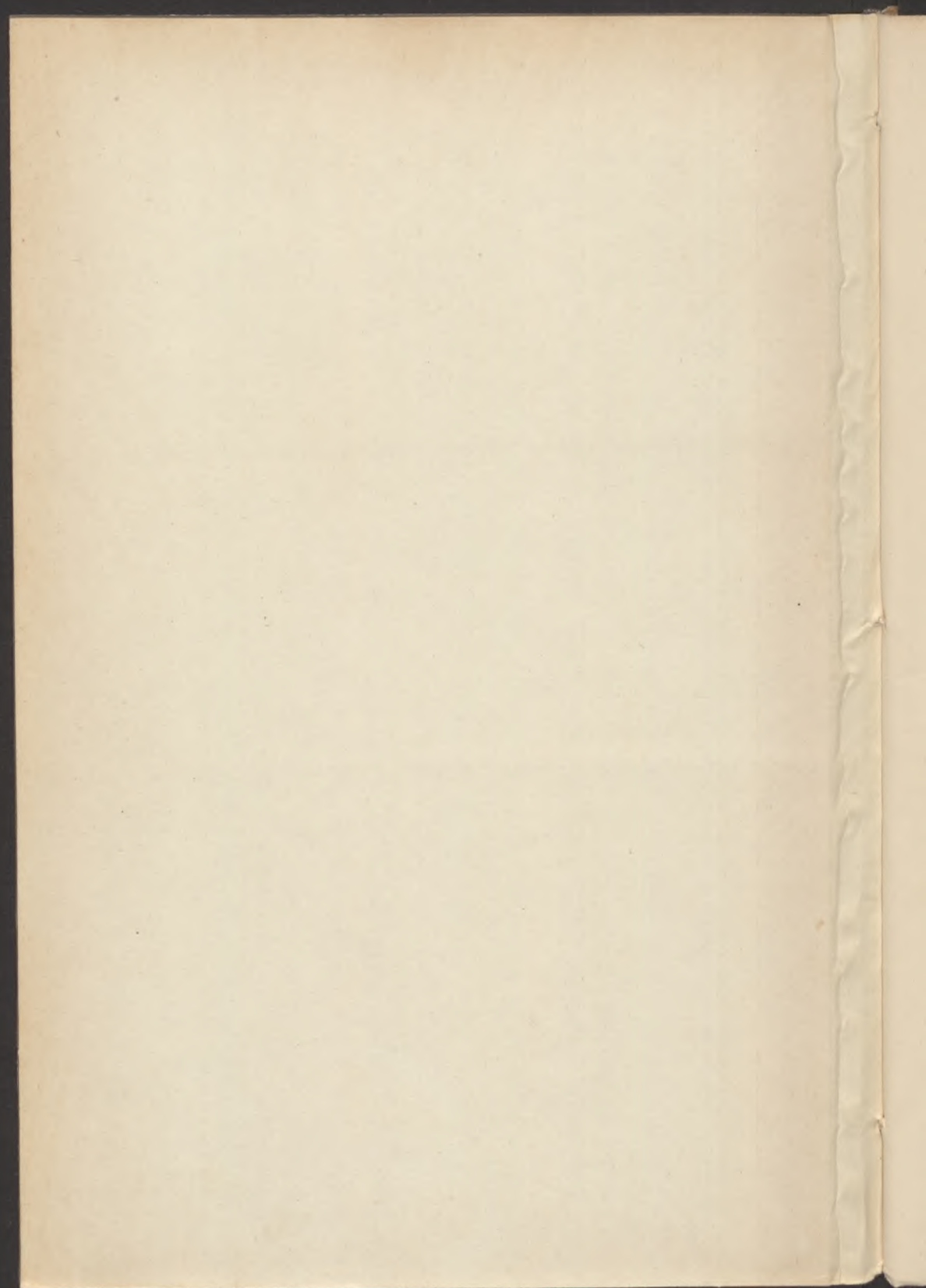
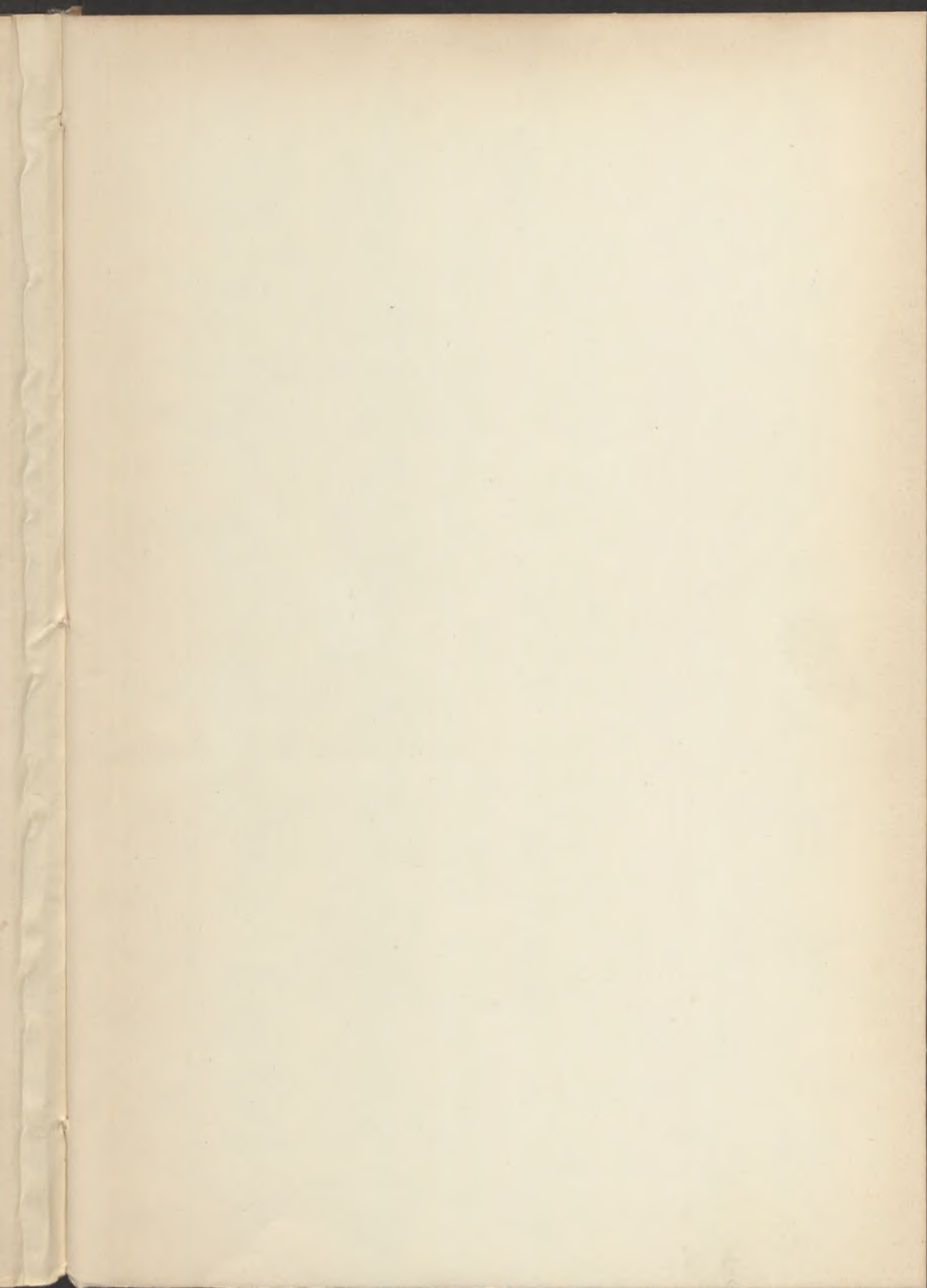
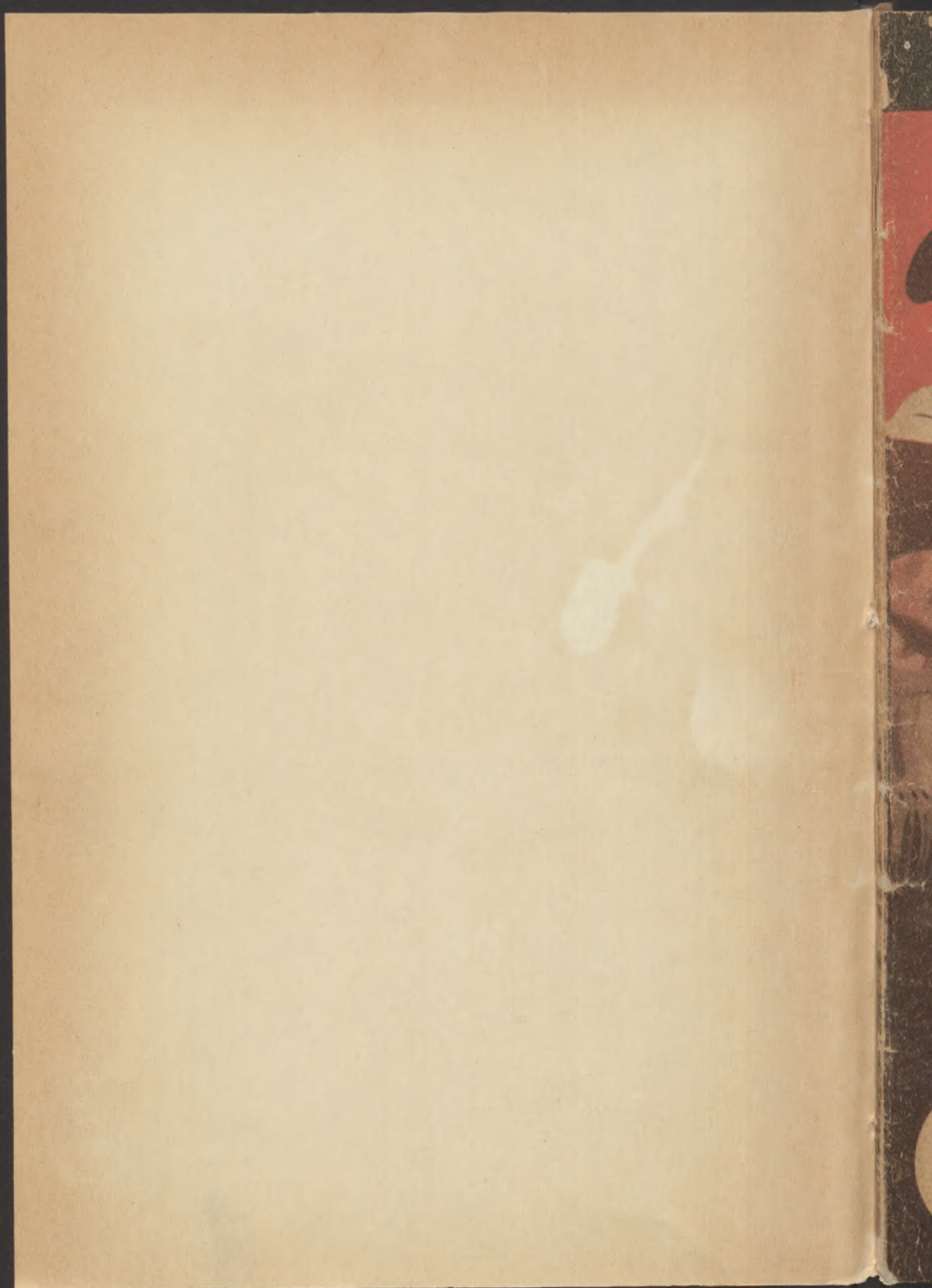

42.202/v.46

TARKA REGENYTÁR

12202

V. 46

A szárnyas kígyó

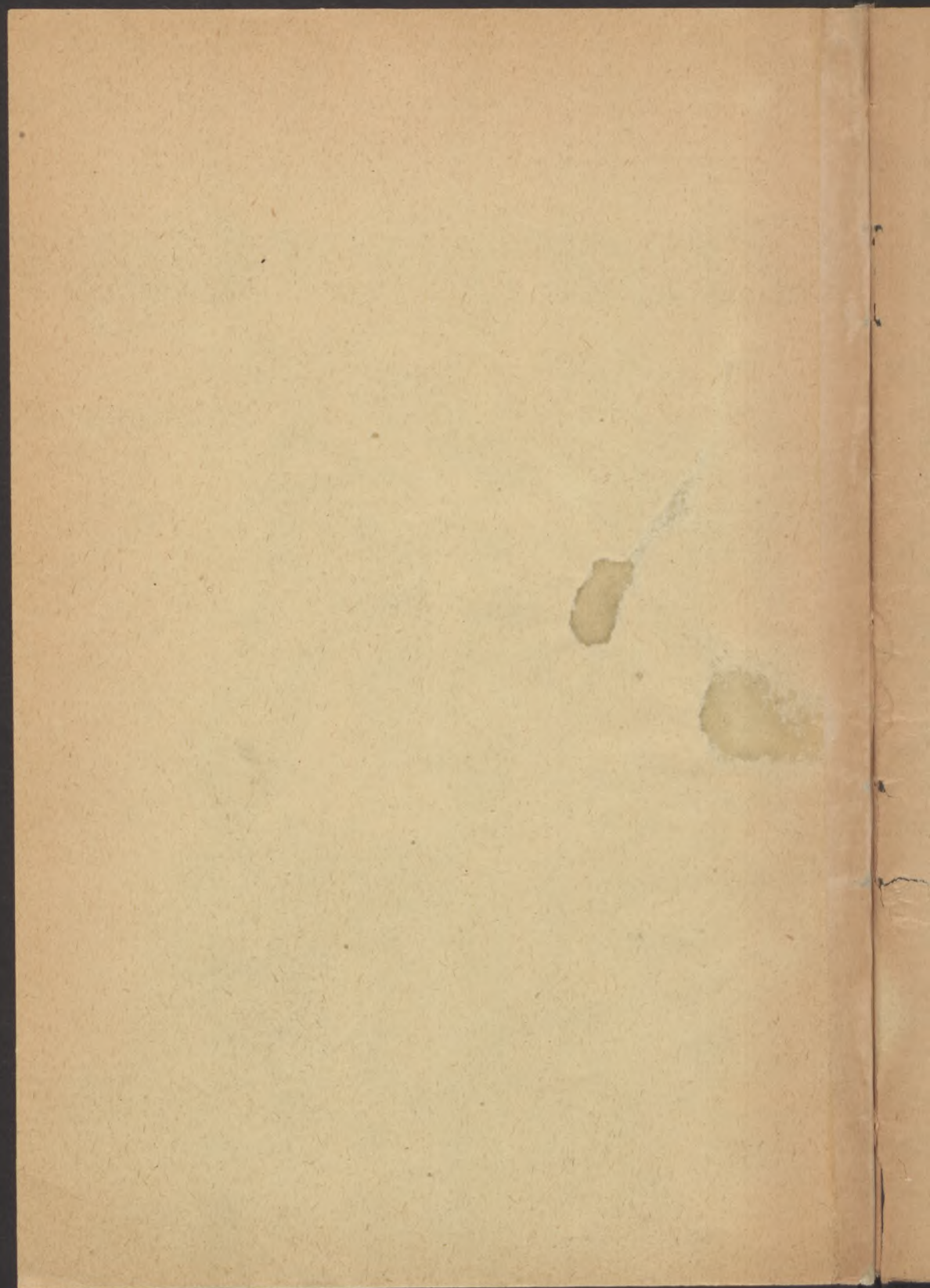
bc

IRTA
E. LAWRENCE

SEADK

10
FILLÉR

TARKA REGÉNYTÁR

A SZÁRNYAS KÍGYÓ

IRTA:

E. LAWRENCE

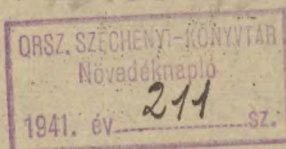
I. ÉVFOLYAM 3. SZ. (V. évf. 46. sz.) 1940. NOVEMBER 20

bc

Minden jog fenntartva.

Megjelenik hetenként. Előfizetési ára: egy évre 5 pengő 20 fillér.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.
A szerkesztő fogad: szerdán d. u. 5—7 óra között.

A szerkesztésért és kiadásért felelős
BATHORY-HÜTTNER JÁNOS dr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest,
VIII., József-körút 5. sz. Tel.: 1444—00.

Stadium Sajtóvállalat Rt. — Felelős: Györy Aladár igazgató

I.

Garlan őrnagy, a Saskatchewan-erőd parancsnoka, keveset aludt mostanában éjszaka. Még alig bukkant fel a nap a Harney-csúcs felett, Garlan őrnagy már talpon volt s nagy léptekkel, idegesen járkált le és fel a szobájában, szapora sarkantyúpengéssel a kőkockás padlón. Természetesen a parancsnok álmatlansága megváltoztatta az egész katonaság időbeosztását is és még alig derengett a hajnal, már fújták az erőd négy sarkán a reggeli ébresztőt.

Alig hangzottak el a levegőben a kürtök friss, kemény hangjai, erőteljes kopogás hallatszott az iroda ajtaján és Raine hadnagy feszes vigyázzállásban megjelent a küszöbön. Egy pillantás parancsnokára meggyőzte arról, hogy hasztalan sűt ma is olyan elbűvölően s illatosan a tavaszi nap, hiába integet be az ablakon a virágzó fákkal észbontó színekbe borult hatalmas hegység, a Black Hills, a mai nap is olyan gondterhelt, keserű és sötét lesz, mint az előző napok egy pár hét óta.

Még egy lépést sem tett befelé a szobába, már élesen csapott felé Garlan őrnagy hangja:

— Még mindig semmi hír, Raine hadnagy?

— Semmi, parancsnok úr.

— Tudja, mi van ma? — kérdezte az őrnagy. De választ sem várva, maga felelt. — Ma péntek van. Érti?

— Értem! — csapta össze a bokáját a hadnagy.

— Fenét érti! — rivallt rá az őrnagy, mintha a hadnagy lenne mindennek az oka. — Az, hogy ma péntek van, azt jelenti, hogy ma harmadszor van péntek. Érti már?

— Igenis. Ma van három hete, hogy a karavánnak vissza kellett volna érkeznie.

— Helyes! Hozza ide a térképet.

Raine hadnagy tudta már, hogy most ez fog következni. Három hete, minden reggel ki kellett terítenie az asztalra a térképet.

— Nézze, — hajolt az őrnagy az asztal felé, — ez itt a Saskatchewan-erőd. Innen indult el a karaván április 12-én. Maga akkor még nem volt itt, Raine hadnagy. A karaván kilencvenhét kocsiból állott, mindegyik kocsiban két kiképzett katona ült. A szállítmány élelmiszer és ruhanemű volt és két páncélládában összesen háromszázhuszezer ezüstdollár. A karaván mögött haladt húsz cowboy felügyelete alatt négyszáz lebélyezett szarvasmarha és kétszázötven ló. Ez volt az egész. Mindenre én magam felügyeltem, minden kocsit személyesen átvizsgáltam, a pontos útirányt ezen a térképen én magam fektettem le, a cél: a Cumberland-erőd volt. Hát lehetséges, hogy itt mégis valami hiba történt? Van erre valami megjegyzése, hadnagy úr?

— Nincs, őrnagy úr.

— Akkor folytatom. Tehát április 12-én elindultak. A leglassúbb menetelés mellett is, beleszámítva pihenést, vihart, áradást, esetleg kisebb összeütközéseket az indiánokkal, legkésőbb április 30-ig, tehát 18 nap alatt az erődbe kellett érkezniük. A kirakodásra, a marhák átadására három napot számolok. Tehát május 3-án vagy 4-én vissza kellett indulniuk. Visszafelé könnyen, üres kocsikkal jönnek, a cowboyok végignyargalhatják az egész utat, tehát legkésőbb május 15-ére meg kellett volna érkezniük. Ezzel szemben ma június 6-ika van és a karavánnak semmi nyoma. Mit szól ehhez, hadnagy úr?

— Most már meg kell várnunk türelemmel, míg Porter hadnagy visszatér.

— Ennek is már három napja, hogy elment. Kétségteljes ez a bizonytalanság!

Dühösen kezdett megint járkalni a szobában. Majd hirtelen megállt az ablaknál.

— Ezek a bitang hegyek! — s az öklét rázta feléjük. — Ezek egymillió embert is elnyelnek, hogy nyomuk sem maradjon. Az a sötét lánca ott északra, látja? A Big Horn-csoport. Ott nyúlszögnek a dakoták, mint a hangyák. Ki tudja, nem akadnak-e össze valamelyik szorosban a karavánnal?... A legszívesebben magam indulnék a felkutatásukra. De én nem hagyhatom itt a helyemet. Legénységet sem küldhetek már utánuk, mert úgyszólván alul vagyunk. Porter hadnagy maga ajánlkozott, hogy megkeresi a nyomukat, illetőleg, addig megy előre, míg valami

hírt nem hall felőlük. Porter hadnagy a legjobb katonám, nem szívesen engedem el, de addig rimázkodott! Most már miatta is aggodom. Három nap alatt ő is visszatérhetett volna...

— Ahogy én Porter hadnagyot ismerem, őrnagy úr, bizonyára eredménnyel fogja befejezni vállalkozását.

— Én magam is bízom benne. Itt született Nyugaton, Nebraskában. Ezek a nyugati gyerekek más fából vannak faragva, mint mi, keletiek. Azonkívül Porter hadnagy még úgyszólván gyerekkorában kiváló nyomkereső és ösvénykutató volt. Ha valakinek, akkor neki, kell valamit találni.

Az őrnagy hirtelen felkapta a fejét. Lépések zaja, fegyvercsörgés, hangos beszéd hallatszott be a folyosóról.

— Mi az? Mi van odakint? — tekintett a hadnagyra.

— Előállítottam egy foglyot, — jelentette az katonásan.

— Milyen foglyot?

— A nevét nem tudom. Valami cowboy. Verekedéssel, ingó rongálással, csalással van vádolva.

— Hol követte el mindezt?

— Odalent az erőd vendéglőjében. Ma éjjel. Részes volt, mint egy disznó. Vagy húsz katonámat kidobálta az ajtón, belötte a nagy tükröt, rengeteg italt fogyasztott s végül semmiért sem tudott fizetni.

— Vezessék be, — intett az őrnagy.

Két katona kíséretében, nevetve lépett be a cowboy a szobába. Kétméteres óriás volt, olyan széles vállakkal, hogy alig fért be az ajtón. Vékony kis bajusz sarjadt a szája fölött s nagy, szőke haja fésületlenül hullt bele a homlokába. Világoskék szemeivel mosolyogva tekintett az őrnagy arcába.

— How do you do?

— Hiszen ez Anthony Penn, a vándorcowboy, — kiáltott fel hirtelen az őrnagy.

— Teljes életnagyságban, őrnagy úr, — húzta szét a száját nevetésre a cowboy.

— Te csirkefogó! — ropogtatta az őrnagy a szavakat. — Hát hogy kerülsz ide?

— Lesántult a lovam ezeken a komisz utakon. Pihentetnem kellett. Hát itt maradtam az éjszakára.

— És abehelyett, hogy magadat is pihentetted volna, egész éjszaka ittál, lerészegedtél, összetörted a tükröt a vendéglőben, összekaszkodtál a katonáimmal és végül nem fizetted ki az adósságod! Igaz?

— Hát nem egészen, — csóválta a fejét a cowboy. — Illetve azzal a kis különbséggel, hogy a katonák voltak azok, akik összekaszkodtak velem. Ott ültem egymagamban, amikor különböző gúnyneveket kezdtek rám kiabálni, például azt, hogy „mit búsúlsz ott, te nyakigláb?“, meg azt, hogy „de szép magas anyád lehetett!“, meg azt, hogy „Góliát, Gólyaláb“. De minderre én nem szóltam semmit. Végül az egyik hozzám vágta a poharat. Erre én felkaptam őt és odavágtam a többiekhez. Mire mindnyájan nekem rohantak. Lássá be, őrnagy úr, még sem hagyhattam magam agyonverni. Fiatal vagyok és szeretem az életet. Kénytelen voltam egyiket a másik után kidobálni, ami bizonyos durvaságot kívánt meg részemről és hogy közben egyik vagy másiknak eltört a karja vagy a lába, hát arról már én igazán nem tehetek... Ami pedig a tükröt illeti, őrnagy úr, azt a legnagyobb sajnálatomra nem vállalhatom. Mert a tükröt az Ön egyik hős katonája lőtte be. Engem célzott meg, de én, úgylátszik, nem voltam elég nagy célpont neki és helyettem a tükröt találta el. Végül, ami az adósságot illeti, én bennem megvolt a jóakarát, hogy fizetek, de az a becsületes vendéglős duplán számolta az italokat és dupla árat még akkor sem szoktam kifizetni, ha részeg vagyok. Nagyon tisztességes, megbízható ember lehet az illető, mert 20 whisky helyett negyvenet, 10 üveg sör helyett pedig tizennyolcat írt fel. Végül hosszabb vita után abban állapodtunk meg, hogy majd reggel elszámolunk. De ehhez már nem jutottam hozzá, mert közben az őrzőket bekísért.

— Helyesen tette, — mondta az őrnagy. — Majd a vizsgálat tisztázni fogja, hogy mennyiben vagy bűnös, Penn! De addig is, míg az befejezést nyer, kénytelen vagyok téged itt visszatartani és egy olyan kis szobában elhelyezni, ahonnan nem mehetsz ki akkor, mikor kedved tartja.

— Szóval lecsukat, őrnagy úr! — vakarta meg a fejét a cowboy. — Hát ez elég kellemetlen lesz! Dehát én tudom, hogy az őrnagy úr, atyai jóindulattal viseltetik irántam és így belenyugszom akaratába. Feltéve, persze, ha ez a vizsgálat nem tart soká. Mert ellenkező esetben, kénytelen leszek megszökni.

Az őrnagy hangosan felnevetett, talán három hét óta először, mikor hirtelen felpattant az ajtó és egy katona jelent meg.

— Őrnagy úr! Alássan jelentem, tessék azonnal lemenni az északnyugati kapuhoz.

— Mi történt?

— Nem tudom. Az őrmester üzent fel, hogy küldjék le azonnal az őrnagy urat.

Az őrnagy Raine hadnagyra nézett.

— Gyerünk, hadnagy úr! — és felcsatolta kardját

Az ajtóból azonban visszafordult.

— Penn! — szólt vissza. — Gyere te is.

Az erőd északnyugati kapuja oldalt esett, körülbelül 2 kilométernyi távolságra az erőd központi épületeitől, ahol az irodák, a tisztikások és az étkező volt. Ezt a kaput erősítették meg legkevésbé, mert közvetlenül a hegyoldalba nyílt és így már maga a természet gondoskodott védettségéről. A tulajdonképpeni északi kapu, amelyen ki és be közlekedtek, 300—400 lépésre volt tőle és közös őrség alatt állott.

Mikor az őrnagy odaért, a kapu zárva volt és belül már várta az őrmester.

— Mi történt, Breed? — kérdezte az őrnagy a sietéstől kicsit elfulladva.

Az őrmester válasz helyett megfordult és szétnyitotta előttük a kapu két szárnyát.

Az őrnagy halálsápadtan tántorodott vissza.

Közvetlen a kapu előtt egy vastag karó volt leszúrva a földbe s a karó hegyébe egy szakállas férfifej volt rátűzve.

— Hiszen ez Porter hadnagy! — kiáltott fel Penn. — Mit csináltak vele?

Döbbenetes csend követte a szavait. Mindnyájan rémülten, megdermedve meredtek a halott arcába.

A leghamarabb Penn nyerte vissza a hidegvérét. Oda ugrott a karóhoz s lassan, vigyázva kihúzta azt a halott nyakából. Pár vércsepp hullt el a nyomában.

— Fogja! — szólt oda az őrmesternek, aki borzadva nyujtotta ki reszkető kezét.

— Hogy jutott idáig Porter hadnagy? — kérdezte Penn az őrnagytól.

Az őrnagy még mindig az előbbi jelenet hatása alatt állott, mert kétszer is felnyitotta a száját, míg végre hang jött ki rajta.

— Porter hadnagy maga kért, hogy engedjem el a karaván felkutatására.

— Milyen karaván? — kérdezte Penn. De hirtelen eszébe jutott, hogy tegnap éjjel félfüllel hallotta, hogy a katonák a karaván eltűnéséről beszéltek, mely nem tért vissza a Cumberland-erődből. — Tudom már. Szóval Porter hadnagy a karaván után ment?

— Igen, igen, — nyögte ki az őrnagy.

Penn körülnézett a földön, de semmi nyomot nem talált. Kü-

lőnben is a kaput csak a hegyoldalról lehetett megközelíteni, vagy a másik kapu felől, de ott viszont mindig erős őrség állott. A hegy oldala sűrű fákkal volt benőve és rendkívül meredek volt. Penn az egyik fától a másikig kapaszkodva, jó darabon felkúszott rajta, de itt sem talált semmit. A földet puha, nedves avar fedte és efőlött könnyű volt nyom nélkül elháladni. — Különösen egy indiánnak — gondolta Penn, de erről nem szólt senkinek.

— Nem találtam semmit, — mondta az őrnagynak, mikor viszatért. — Nincs semmi nyom.

— Pedig ahol te nem találsz, ott tényleg nincs, — hajtotta le szomorúan fejét az őrnagy.

— Ki vezette a karavánt? — kérdezte most Penn.

— Egy fiatalember, aki már pár hónapja itt élt az erődben és neki magának is arra volt az útja. Montanába akart menni. Egyedül nem mert útnak indulni, azért megvárta itt, míg a karavánt összeállítjuk.

— És olyan jól ismerte az utat az a bátor fiatalember?

— Nem volt rá olyan nagy szükség, mert a katonáim közül már többen megtették ezt az utat. De különben is ez a fiatalember itt született és azt mondta, hogy a legrövidebb úton fogja a kocsikat elvinni a Cumberland-erődbe.

— Hogy hívták?

— Valami Sody Slavin.

Penn az őrnagy mellé ugrott.

— Mit mond? A Szárnyas Kigyó? A félvér?... Most már mindent tudok!

Az őrnagy csodálkozva nézett a cowboyra.

— Tudja, kire bízta a karavánt? — kiabált ez rá. — Tudja, kire? A legnagyobb csirkefogóra, aki valaha Nyugaton élt. Sody Slavin! — kacagott a cowboy. — A dakota! A varjú! Én ne ismer-ném? Találkoztunk mi már lent Texasban is, Arizónában is. De előlem fut, mint a nyúl! Aljas, indián bandita! Minden gazságban benne van, de még soha semmit törvényesen nem lehetett rábizonyítani! Az upszarokák varjúnak nevezik, a vinnipegek Szárnyas Kigyónak. Valahol északon kapta a Sody Slavin nevet.

Az őrnagy olyan kábultan nézett a cowboyra, mintha doronggal fejbevágták volna. Tudta, hogy amit a cowboy mond, az olyan igaz, hogy mérget lehet rá venni.

— Te boy! — kiáltott Pennre. — Szeretsz te engem?

— Mint az apámat! — válaszolta Penn.

— Szabadon engedlek és elfelejtem az éjszakai kalandodat. De egy feltételem van. Menj és bosszuld meg Porter hadnagy nálalát.

— Éppen ezt akartam én is indítványozni, — mondta nevetve a cowboy.

— Őrnagy úr! — állt most hirtelen eléje a hadnagy. — Nekem is lenne egy kérésem.

— No, mi az? — fordult feléje az őrnagy.

— Tessék elengedni engem is, hátha valami hasznomat venne mr. Penn.

— All right, hadnagy úr! Ez bátor beszéd!

Penn most nézte meg először a hadnagyot. Fiatal, karcsú, fiú volt, sűrűn összenőtt szemöldökei alól merész, fekete szemek tekintettek ki a világba.

— Elfogadja, Penn, a hadnagy úr kíséretét?

— Örömmel, — válaszolt Penn és a kezét nyújtotta a hadnagynak.

II.

Már a második napja, hogy Penn és Raine hadnagy a Big Horn hegyek irányába lovagoltak. Délben, száraz, forró napsütésben keltek át a Cheyenne folyón, aztán lepihentek a magas fűben, szárított húst és kenyeret ettek, majd tovább folytatták az utukat észak felé. Penn tudta, hogy innentől kezdve a hegyvidék legveszedelmesebb pontjára érnek, az ogalala, vinnipeg, mandan, omaha indiánok búvóhelyei vannak a sötét sziklák mögött és ezek a vérszomjas, nyughatatlan törzsek a fehér embereknek legkérlelhetősebb ellenségei.

— Eddig egész biztosan minden bántódás nélkül ért el a karaván, mondta Raine hadnagynak. — De ettől az útszakasztól felfelé, már minden bokor mögül indiánszemek leselkedtek rá a jó zsákmány reményében.

Az útról jobbfelé is lehetett látni egy mély völgyre, melyben embermagasságú, dús fű ringott a napsütésben, zöld hullámokban, mint a tenger. A völgy messze kinyult a horizontig és mögötte sötét fákkal fedett dombok következtek.

Penn hirtelen megállította a lovát és feszülten figyelt a völgy felé.

— Nem lát ott valamit, hadnagy úr? — intett arrafelé.

A hadnagy belenézett a messzelátóba.

— Úgy látom, — felelt aztán — hogy ott a domb alján füstöl valami.

— Még pedig nem kis tűzzel, — bólintott Penn. — Gyerünk csak, nézzük meg!

És már megsarkantyúzta a lovát és a lejtős, sziklás meredeken ereszkedett lefelé. Penn lova hozzá volt szokva az ilyen veszedelmes utakhoz, azonban a hadnagy lova nem és már az első lépés után felbukott és csúszni kezdett lefelé.

— Szálljon le róla, — kiáltott vissza a cowboy. — Húzza csak maga után. Én addig előre megyek.

Penn sejtelve valónak bizonyult. Mire a völgy másik oldalára ért, már orrfacsarón érezte a hatalmas füst csípős szagát és hallotta a tűz sercegését és pattogását.

Amikor a közelébe ért, elámulva látta, hogy egy meglehetősen nagy épület áll lángokban, az oldalfalak már egészen beomlottak és az égő tetőzet is ledőléssel fenyegetett.

— Itt már nem sokat segíthetek, — gondolta magában Penn.

Embernek, állatnak sehol nem volt semmi nyoma.

— Halló! — kiáltott széjjel. — Halló! Van itt valaki?

Közbe Raine hadnagy is utólérte.

— Nem égett benn a házban valaki? — kérdezte Penn.

— Hát azt bajos lenne most megnézni, — vélte Penn. — Különben is, aki ott benn égett, annak már ügyis vége. Maga menjen, hadnagy úr, balra, én pedig erre jobbra nézek körül.

Ahogy a ház körüli kis erdőségbe behatolt Penn, már hallotta Raine kiáltását.

Visszafordult a hang irányába.

A ház másik oldalán karámok, istállók állottak, de mind üres volt és a szilárd, keményfaépületekbe sziszegve csaptak át a lángok. A másik oldalon megint erdő volt, mely félköralakban vette körül a házat. Penn belépett a fák közé, de alig ment pár lépést előre, megdöbbenve állt meg. Raine hadnagy már ott állt és előtte a földön egy fiatal lány guggolt. A lány előtt egy férfi feküdt.

Mikor a lány meglátta Penn, sikoltva vetette rá magát a földre fekvő férfire és zokogva hajtotta annak mellére a fejét.

— Mi történt? — kérdezte Penn. — Ne féljen, kisasszony, jó barátok vagyunk.

— Valaki felgyújtotta a házat, — mondta Raine hadnagy. — A lány apját megölték.

Most Penn is leguggolt a lány mellé és a férfi szívére tette a kezét. Bizony az már halott volt.

— Nyugodjék meg, kisasszony, — kezdte Penn csitítani a kétségbesett lányt. — Mondja el nyugodtan, mi történt, hátha tudunk valamit segíteni.

— Az apámat már nem támasztja fel senki! — vetette fel a fejét a lány.

— Nem, az bizony, már nincs módunkban, — felelt szomorúan a cowboy. — De talán a gyilkost elfoghatjuk.

— Gyilkos? — kacagott fel hirtelen minden átmenet nélkül a lány. — Gyilkosok! Egy egész banda! Onnan a hegyekből... Indiánok! A legalávalóbb bandita, egy fehér ember vezetése alatt. Ezek ölték meg az apámat és gyújtották fel a farmot.

— Ismeri a fehér embert?

— Hogyne ismerném. Három éve járt a házunkhoz. Néha napokig el nem mozdult innen, itt aludt, itt evett. El akart venni feleségül.

— És miért nem ment hozzá?

— Mert utáltam. Mert gyűlöltem. Megvettem; mint a rühes kutyát, mint a coyottot! Ez az ő bosszúja!

— Hogy hívták?

— Sody Slavin.

Penn úgy ügrott fel, mintha tövisbe ült volna bele. A lány csodálkozva nézett rá.

— Ismeri?

— Hogy ismerem-e? Őt keresem.

A lány felállt. Arcába hulló haját hátradobta és kiegyenesedett. Most látszott csak, milyen gyönyörű, fiatal teremtes. Finom, kreolbőrű arcát még a nagy bánat és zokogás sem bírta eltorzítani. Szája, orra, kicsiny fülei, mintha valami barna márványból lettek volna kifaragva, olyan szabályosak és harmonikusok voltak és mindenekfölött kék szemei, melyek úgy világítottak ki az arc homályából, mint a lélek melegfényű lámpásai. Báttran odalépett Pennhez és a karjára tette a kezét.

— Vigyenek magukkal, — nézett fel rá könyörgően.

— Nem magának való ez a kirándulás, kisasszony, — felelte Penn.

— Nekem van a legtöbb ismerősnivalóm Szárnyas Kígyóval. Meglátja, nem leszek a terhükre. Itt nőtem fel a vadonban, úgy ismerem ezt a vidéket, mint a tenyeremet. Csak hasznukra lehetek.

— Vigyük magunkkal, Penn. — szolt közbe Raine is, aki eddig le nem vette a szemét a lányról. — Majd én vigyázok rá.

— Köszönöm, — fordult a hadnagy felé a lány.

— Hát nem bánom, ha maga is akarja, — vont a vállát a cowboy.

— Nekem itt már nincs több keresnivalóm, — tekintett körül

a lány. — Itt minden elpusztult és akit legjobban szerettem a világon, az apám, meghalt. Nem lennék itt már biztonságban egyedül.

— Ebben igaza van, — mondta Raine.

— Sody Slavint el kell fognunk! Itt bujkál valahol a hegyekben. Nem lesz könnyű rátalálnunk, mert megbabonázta mind az indiánokat, akik úgy tekintenek rá, mintha Manitu egyenes leszarmazottja lenne. Pedig nem: egyéb, mint egy csavargó, gyilkos félvér, akinek az anyja állítólag indián nő volt. De úgy be tud mindenkit hálózni, úgy a hatalmába tudja keríteni az embereket, úgy fel tud használni mindenkit pokoli tervei számára, hogy kevés ember van, aki ellen tud neki állni. Így volt ez szegény édesapámmal is. Már évek óta idejárt a birtokra, apróbb szíveségeket tett, indiánokat szerzett, akik segítettek a földmunkánál, a rossz lovakat kicserélte jókra, szóval mindenképpen igyekezett apám bizalmába férközni. Mindennek egyetlen célja volt, hogy apám adjon hozzá feleségül. Vagy félévvel ezelőtt kérte meg először a kezemet, de én kezeken elutasítottam, sőt felszólítottam, hogy a jövőben kerülje el a házunkat. Ha látták volna, milyen szemeket meresztett rám. Akkor tényleg eltűnt erről a vidékről és több hónapon át nem is láttuk. Most alig egy hónapja, hogy ismét felbukkant.

— Drága ruhákban járt, a zsebe állandóan tele volt pénzzel, csörgő, ezüstdollárokkal. Rengeteg lovat és szarvasmarhát kínált eladásra, apám meg is tekintette őket, azonban nem vett belőlük, mert, amint mondta, idegen bélyegzővel voltak ellátva. Megint mindennapos vendég lett nálunk, pedig most már az apám sem nézte jó szemmel. Tegnap este aztán, mielőtt eltávozott, megint megkérte a kezemet és szinte parancsolólag mondta, hogy „legyek a felesége”. „Inkább egy coyotte felesége leszek, mint a magáé”, feleltem neki. Erre rámnézett, majd felfalt a tekintetével és megfenyegetett: „Nagyon meg fogja ezt bántani, Barbara”, mondta. „Talán már holnap”. Ezzel felugrott a lovára és eltűnt az esti sötétben. Én bizony másnap reggelre teljesen megfellebbeztem róla, korán reggel bementem az erdőbe virágot szedni. Apám szerette, ha ilyenkor tavasszal friss virág díszítette az asztalokat a házban. Már mélyen bent jártam a fák között, amikor egy puskalövést hallottam. Nem tulajdonítottam nagy jelentőséget neki, a mi vidékünkön ez gyakran előfordul. Tovább mentem és szedtem a virágokat, mikor éreztem, hogy füst száll a fák ágai között és a mi házunk felől jön. Valami rossz sejtelem szorította össze a szívemet, futni kezdtem hazafelé. Mire ideértem, már látnokban állt az egész ház, apám pedig ott feküdt a földön, holtan.

Mire ideért Barbara elbeszélésében, újból keservesen sírni kezdett. Raine odaállt mellé és gyengéden megérintette a zokogástól reszkető vállait.

— Ne sirjon, Barbara. Ami elmúlt, azon már nem lehet segíteni. Én fogadom magának, hogy addig nem térek vissza, amíg holtan nem látom a lábai előtt Sody Slavint. És Penn barátom fogadalom nélkül is ezt igéri.

— Úgy van, — mondta Penn.

— Köszönöm, — nézett fel rájuk Barbara, könnytől homályos szemeivel.

III.

Miután Barbara apját tisztességesen eltemették, egy újabb akadály hárult eléjük. Barbarának nem volt lova, mert a rablók minden állatot elhajtottak. Úgyhogy a legsürgősebb teendő volt most, Barbara részére egy lovat keríteni.

— Az én lovam ugyan kettős terhet is elbír a síkságon, — mondta Penn, — de itt, ezen a hegyes és veszélyes terepen már nem nagyon merem ezt vállalni. Hol van a legközelebbi farm?

— Az nagyon messze van innen, — felelt Barbara. — Én csak egyszer voltam ott apámmal...

— Mert addig elvihetném magát az én lovamon.

— A legközelebbi farm a hegy másik oldalán van, de az egész hegyet meg kell kerülni. Mélyen lent fekszik a síkságon. Több, mint egy napi járás.

— Az tényleg messze van, — állapította meg Penn.

— Mit lehet akkor tenni? — kérdezte nyugtalanul Raine. Penn eldobta a cigarettáját és felállt.

— Maguk csak maradjanak itt, Barbara. Én pedig kerítek valahonnan lovat. Ahol indián van, ott lónak is kell lenni.

Fütyentett egyet, mire a lova odafutott hozzá. Penn megveregette a nyakát és felugrott a nyeregbe.

— Raine hadnagy, vigyázzon Barbarára, míg visszajövök, — mondta még nevetve, majd gyorsan lecsatolta övéről az egyik pisztolyát s a hadnagy elé dobta. — Itt van még egy fegyver. Rábízhatja magát, hat golyó van benne.

Aztán elvágtatott.

A délelőtt azzal telt el, hogy Barbara meg Raine hadnagy összeismertkedtek és elbeszéltek egymásnak élettörténetüket. Raine hadnagy keletről került a Saskatchewan-erődbe, miután egész ifjúságában azután vágyódott, hogy a Nyugat kemény har-

caiban résztvehesen. Barbara Montana-államban, Helenában született s miután édesanyja meghalt, még egész kislány korában idevándoroltak a Big Horn-hegyek aljába, ebbe a paradicsomi szép völgybe, ahol az apja az ittlevő termékeny földeket azonnal birtokba vette. Itt serdült fiatal lánnyá, a házimunka, lovaglás, vadászat és a természet változatos, megújuló örömei között, anélkül, hogy egy pillanatig is unatkozott vagy másfelé vágyódott volna. Dél felé Barbara tüzet rakott, kávéfőzött és Raine hadnagy megkínálta a magukkal hozott ennivalóval. Később a lány kimerülten nyult el a földön, egy kicsit sirdogált, majd elaludt.

Már alkonyodott, mikor felébredt. Raine hadnagy ott állt mellette és éppen a látsövét emelte a szeméhez.

— Lát valakit? — kérdezte a lány megrettenve.

Raine hadnagy bólintott.

— A cowboy?

Raine hadnagy nem válaszolt rögtön. Majd a látsövét letéve, mondta:

— Ugy látom, ő. Egy lovat húz maga után.

Nemsokára Penn nyargalva közeledett feléjük. Egy alacsony, vörhenyes szőrű musztangot vonszolt maga után rövid kötélén. Mikor hozzájuk ért, megdöbbenve látták, hogy a ló hátára egy indián volt rákötözve.

— Elhoztam a lovat, Barbara, — kiáltott Penn frissen ugorva le a nyeregből. — Meg a lovasát is.

Ezzel már oldotta is le az indiánt a ló hátáról, ahonnan az egyenesen legurult a földre. Dühös, bosszúálló szemekkel pislogott onnan feléjük. Raine, aki közben szakértő szemmel vizsgálta körül a lovat, hirtelen felkiáltott:

— Idenézzen, Penn!

Penn odanézett, ahová Raine hadnagy mutatott. A ló tomporában vastagon S K T betűk voltak belesütve.

— Ez az erőd bélyegzője, — mondta Raine.

— Hát ez az! — bólintott Penn. — Ismerem én is a bélyegzőjüket.

— Ez a ló a karavánnal ment.

— Igen, úgylátszik... No, majd mindjárt megtudunk többet is. Csak előbb eszem valamit, mert farkaséhes vagyok.

Ezzel Penn leült a földre, kinyitotta a bicskáját és lassán, nyugodtan falatozni kezdett.

— Főzzek magának kávé? — kérdezte Barbara.

— Bizony, az jól esne.

Pár pere múlva már a kezében tartotta a sürfi, párolgó fekete-kávéval teletöltött bögrét.

Miután jóllakott és egy cigarettára is rágyujtott, odalépett az indiánhoz:

— Hal'gass ide, te rézbőrű... Különben mi a neved?

A rézbőrű ijedten pislogott egyideig, majd végre kinyögte:

— Büszke Fenyő!

— Hát ez találó név. Különösen most. S melyik törzsből való vagy?

— A winnipeg törzsből.

— Hát nézd, Büszke Fenyő. Ha még egyszer vissza akarsz kerülni a hegyekbe és nem akarsz itt csúfosan elszáradni a völgyben, mint egy ledöntött fenyő, akkor felelj a kérdéseimre. Mondd el nekem, hogy került hozzád ez a ló?

Az indián nem felelt.

— Szóval nem akarsz beszélni, Büszke Fenyő, — hajolt feléje Penn s a keze már nyúlt a revolvere után.

Az indián észrevette ezt a mozdulatot, mert ijedten felhőrdült.

— Parancsolsz? Kívántál talán szólni valamit? — kérdezte ismét Penn.

— Beszélek, beszélek... — hadarta gyorsan az indián és a szemét még mindig Penn kezén nyugtatva, nagy nehezen kinyögte: — A lovat... raboltuk... fehér emberektől.

— Hát ez úgy látszik őszinte vallomás volt. Mert magam is erre gondoltam. És hol támadtátok meg a fehér embereket?

— A Wahsats-szorosban.

— Mikor?

— Mikor? — gondolkodott az indián. — Még akkor hideg volt idefent. Rá két hét múlva kezdtek rügyezni a fák.

— Mit csináltatok a szarvasmarhákka és a lovakka?

— Egyrészt megtartottuk. A nagyobb felét azonban elvitték.

— Kik vitték el?

— Az upszarokák.

— Ahá! A varjuk!... És mit csináltak a varjuk az állatokka?

— Áthajtották a másik államba és eladták.

— És mi lett az emberekkal, akik a karavánt kísérték? — ordított rá most hirtelen Penn.

Az indiánnak azonban most egy arcizma sem rándult meg, mikor felelte:

— Mind megöltük!

— Senkise menekült meg?

Az indián megrázta a fejét.

— Hol bukál most Szárnyas Kígyó? — szegelte neki váratlanul a kérdést. Az indián azonban most keményen összezárta a száját Sody Slavin nevének hallatára. Penn előre sejtette, hogyha mindent, de ezt nehezen fogja elárulni. Ebből is látszott, hogy Sody Slavinnak milyen befolyása volt az indiánok felett. De azért még egyszer megkérdezte:

— Hol bujkál most Sody Slavin? — és kezét újból a revolverére csúsztatta.

De most ez sem használt. Az indián néma maradt és még a szemeit is lecsukta, mintha már a halált várta volna.

— Hát csak gondolkozz egy kicsit, Büszke Fenyő, — mondta Penn nyugodtan és belemarkolt az indián hajába. Jó hosszú, száraz haja volt, hátul két farkocsba fonva.

Penn lassan odament a tűzrakáshoz és kihúzott egy égő fadarabot.

— Mit csinál? — rémült el Barbara.

— Egy kis tűzijátékot.

Barbara ijedten takarta el a szemét.

Penn az égő fahasábbal visszatért az indiánhoz, egész közel nyomta az arcához s még egyszer megkérdezte:

— Megmondod végre, hol rejtőzik Sody Slavin?

Az indián borzalommal nézte maga előtt a tüzet, arca eltorzult és kísérteties volt az izzó fényben. De most sem felelt.

Ekkor Penn belenyomta a hajába az égő fát. A hajszálaak sercegni kezdtek, majd kigyulladtak. Az indián iszonyúan kezdett üvölni fájdalmában és összekötözve, tehetetlenül pörögni, forogni kezdett fektében és égő fejét odavagdosta a földhöz.

— Beszélek, beszélek! — ordított. — Oltsd el! Oltsd el!

— Hozzon vizet, Raine!

De mire eloltották, az indiánnak már a fejbőre is égni kezdett.

— Sody Slavin... — nyögte ki nagynehezen — az upszarokáknál van... a Little Belt mögött... a varjúknál....

Többet nem tudott mondani, mert elájult.

Penn elkomorult arccal állt fel az indián mellől. Már járt a Kis Belt mögött. Tudta, micsoda megpróbáltatást és veszélyt jelentett az, ezen a vidéken elfogni Sody Slavint, aki úgy elbujhatott ott az indiánok védelme alatt, mint egy hernyó a sűrű fűben. De Penn erről nem beszélt semmit. Csak Barbarát féltette.

— Nézze Barbara, — fordult hozzá. — Magát Raine hadnagy lekíséri az erődbe. Kockázatos lenne velünk jönnie.

De a lány dacosan vetette fel a fejét.

— Magukkal megyek, Penn. Ne is próbáljon lebeszélni. Min-

den veszélyt vállalom. Én nem félek a haláltól, Penn... Különben is jól ismerem a Kis Belt környékét. Tisztában vagyok vele, hová megyünk. Jártam arra az apámmal medvevadászaton. Nem félek, Penn, amíg maguk ketten velem vannak.

Penn elragadtatással nézett a leány kemény, villámló szemébe.

— Jól van, Barbara — mondta. — Holnap korán reggel indulunk. Most pedig menjünk és feküdjünk le.

Egy pillantást vetett még a fűben elnyúltnak fekvő indiánra.

— Ez ottmaradhat. Annyira oda van, hogy nem csodálkoznám, ha reggelre vége volna.

A maga és a Raine takarójából puha fekvőhelyet vetett a leánynak, ő maga pedig Raine hadnaggyal kicsit távolabb a puszta földre feküdt le. Hajnalban, mikor felébredtek, nagy meglepetéssel látták, hogy az indián eltűnt. Valaki megszöktette, mert a köteleit felvágta és otthagya a földön.

A három ember mély álomba merülten aludt a megerőltető út után. Így történhetett, hogy nem vették észre, amikor egy indián alig pár lépésnyire tőlük nesztelen léptekkel megjelent.

Előkelő harcos lehetett, díszes tollfejdíszre után ítélve és egyenesen az összekötözött Büszke Fenyő felé tartott, aki súlyosan sebesülten, eszméletlenül feküdt a földön, alig pár lépésnyire Barbarától, Penntől és Raine hadnagytól.

Rézvörös arca elkomorodott, amint meglátta az eszméletlenül heverő, összekötözött indiánt. Tudta, hogy nincs vesztegetni való ideje, a hajnal első pírja már látszott a láthatár peremén. Pillanat alatt elvágta hát Büszke Fenyő kötelékeit, amelyek a tehetetlenül heverő embernek mélyen a husába vágódtak és kényelmesebb helyzetbe fektette. Majd elővette lapos kulacsát és annak tartalmából pár kortyot erőszakolt az ájult ember fogai közé. Mindezt percek alatt, a legnagyobb csendben végezte.

Az erős ital hatására a sebesült indián megmozdult. Halkan nyöszörgött egyet, mielőtt felnyitotta volna a szemét.

Fehér Szarvas egészen fölője hajolt, úgyhogy Büszke Fenyő első tekintete őt látta meg.

Gyenge mosoly jelent meg az elkínzott ember arcán, mikor meglátta fölője hajoló testvéri arcot.

— Tudtam én, hogy testvéreim nem hagynak a sápadtarcúak közt meghalni! — nézett hálásan Fehér Szarvasra, miközben alig hallhatóan folytatta mondókáját.

— Érzem, hogy itt a vég, meghalok. A törzs becsületéért halok meg és nem fáj a halál, ha ezzel csak egy cseppet is enyhíthetem népem szenvedésén. Szeretném, ha elvinnél innen, hogy ha-

lálom után közöttetek lehessenek. Félek, hogy felébrednek ezek itt, és akkor megakadályozzák, hogy elmehessünk. Szedd össze minden erődet, testvérem, hogy elbírj.

Fehér Szarvas vihartól, széltől edzett, cserzett bőrén lassan peregtek le a könnyek, amint testvére halotti beszédét hallgatta.

Nem tett ellenvetést, tudta, hogy a haldokló igazat mond. Már csak percei lehettek hátra, látszott rajta, bármennyire igyekezett is titkolni fájdalmát Fehér Szarvas előtt.

Szorosan átölelte hát a tehetetlen testet és ölben tartva, megindult vele a bozót felé.

Áthatolhatatlannak látszó cserjék között vitt el az útjuk, indiánokon kívül senki nem gondolta volna, hogy ott már ember haladt keresztül. Nemsokára egy kis tisztásra értek. Most már látó és halló távolságon kívül voltak Pennéktől, pedig csak egy félórai út választotta el őket tőlük.

Büszke Fenyő karja élettelenül csüngött lefelé, megint elvesztette eszméletét. A kulacs teljes tartalmára volt most már szükség, hogy nagynehezen magához térjen ájulásából.

Hálásan nézett Fehér Szarvasra, majd fátyolos hangon megszólalt:

— Testvér, az én időm eljött. Három dologra kérlek: hogy harcoshoz illően temessetek el, bosszuljátok meg haláloamat a fehéreken és vigyázatok Neddára. Oh Nedda, gyönyörű virágszálam, imádkozni fogok a nagy Szellemhez, hogy baj ne érje, hogy boldog legyen. Szegény kislányom, most egyedül maradt egészen. Igérd meg...

Fehér Szarvas ünnepélyesen esküre emelte a kezét.

— Vitéz harcosa voltál törzsünknek, oh bátyám, vitézebb sok másnál. Igérem, hogy díszes harcos temetést kapsz, de először bosszúsum tüze lecsap gyilkosaidra, a sápadtarcúakra, akik betolakodtak ide békés otthonunkba, kitúrnak bennünket őseink földjéről, a civilizáció szent nevében. Nem kérünk sem belőlük, sem átkozott civilizációjukból, ami csak bajt és gyászt hozott ránk. Neddára pedig vigyázok: de ne féltsd őt. Szép, mint a hold, karcsú, mint az őz és könnyed, mint a zerge... Nem érheti őt bántódás, amíg mi közöttünk van...

Az utolsó szavakat már nem hallotta senki.

Büszke Fenyő szíve megszűnt dobogni.

Fehér Szarvas gyeptől és zöld levelekből illatos ágyat készített neki. Éppen elhelyezte azon a holttestet, hogy ne heverjen a földön, amíg érte jönnek, amikor a háta mögött csataordítás hallatszott.

Riadtan fordult hátra és ugrott be a legelső bokorba.

Eppen idejében, mert a következő pillanatban egy sereg upszaroka özönlött a kis tiszásra. Egy percre megtorpantak, amikor a hevenyészett ravatalon fekvő halott indiánt meglátták, de a következő pillanatban egyikük megszólalt:

— A gyáva vinnipegek így akarnak talán elbújni a nemes upszarokák bosszúja elől?! Hátha csak egy trükk ez a ravatal is? Majd én kiugratom a nyulat a bokorból! — szólt és hegyes törével a halott fölé hajolva, átszúrta annak szívét, hogy megbizonyosodjék, valóban halott-e a ravatalon fekvő ember.

Még az edzett upszarokák legtöbbje is elszörnyedt a vakmerő halottgyalázásra, de nem volt a csodálkozásra sok idő. Mert a következő pillanatban, mintha csak a Nagy Szellem is megsokallta volna ezt a gázságot, egy feszülő nyíl suhogása hallatszott és Ravasz Róka, az upszalák egyik törzsfőnöke, aki törével nem átallott egy halottba szúrní, élettelenül esett össze.

Mikor dermedtségükből magukhoz tértek társai és megvizsgálták a nyilat, amely Ravasz Rókat megölte, nyomban látták, hogy nem a Nagy Szellem keze volt a dologban, hanem egy vinnipeg nyila, aki nyilván a bokorban rejtőzött el. Nyomban üldözésére indultak a vakmerőnek, de az a pár perces késés, amíg csodálkoztak a rejtélyes eseten, elég volt Fehér Szarvasnak, hogy egérutat nyerjen.

Nyakig sárosan, csatakosan, földhöz lapulva osont az upszarokáktól megszállott vidéken Fehér Szarvas, hogy megvigye a szomorú hírt Büszke Fenyő haláláról.

— Segíts oh Nagy Szellem, hogy beválthassam halott bajtársamnak tett ígéreteimet! — kérte az indiánok Istenének oltalmát, és úgylátszik, nemhiába, mert már feltűntek előtte a saját táborának körvonalai.

Fehér Szarvas megmenekült.

IV. FEJEZET.

Már késő délután volt és ők hajnal óta pihenés nélkül lovagoltak a sziklás fennsíkon. Egész nap pörzselően sütött a nap, melynek itt a magasban a meztelen sziklákról visszaverődve kétszeres ereje volt. Penn látta, hogy Barbara, akinek a lovát átengedte, míg ő a musztangra ült, már alig tartotta magát a nyeregben. A lány nem szólt, de meghajlott hátán, zilált haján és a verejtéktől nedves arcán nagyon meglátszott a kimerültség. Itt azonban nem állhat meg.

Később magasba szökellő sziklák közé jutottak, ahol már hűvösebb volt és a levegő kékesen derengett körülöttük. Az út ropant keskeny volt.

— Tudják, hol vagyunk? — fordult hátra Penn.

Mindketten tagadólag rázták a fejüket.

— Ez a Wahsats szoros.

Raine hadnagy körülnézett:

— Hogy lehetett ezen a szűk helyen megtámadni a karavánt? Hiszen egy kocsi is alig fér el itt.

— Majd mindjárt meglátja.

A szorosból, a szinte összehajló sziklacsúcsok között, mint egy alagúton jutottak ki ismét a fennsíkra. Jobboldalt hatalmas, végtelennek tetsző gránittömb zárta el a kilátást, balfelé azonban völgyekkel szaggatott erdőborította hegyek terültek el.

Ahogy a szűk szorosból kiértek, Penn megállította a lovát.

— Itt van az indiánfurfang, — mondta. — És itt tűnik ki, hogy Sody Slavin aljas áruló volt, gyilkos félvér, aki a karavánt éppen ezen a kényelmetlen, nehéz és jóval hosszabb úton vezette, hogy az indiánok kezére játszathassa át az egészet. Itt a karaván nem védekezhetett. Valószínűleg ilyenkor estefelé érkeztek ide, mint most mi. Már sötét volt, különösen a szorosban. Olyan sötét, hogy egyik szekér alig látott át a másikhoz. Mikor a karaván első kocsija kiért a szorosból, már le is vágták a tomahawkjukkal a kocsist és egy indián ült a helyébe és nyomban tovább hajtott. A holttestet félredobták. Jött a másik kocsi, azzal ugyanígy bántak el és így tovább végig az összes kilencvenhét kocsival. Egyik sem tudott a másikról semmit. Olyan nesztelenül dolgoztak és olyan gyorsan ölték, hogy az áldozatoknak még jajgatni sem volt idejük. De még, ha a többiek hallottak is volna valamit, nem tudtak segítségül menni ezen a szűk úton. Aztán jöttek a cowboyok, azokkal már könnyen végeztek, egy sortűz a sziklák mögül és végük volt. A kocsikat szép sorrendben tovább hajtották az indiánok, a marhákat, lovakat összerelték.

— És mit csinálhattak a holttestekkel? Hiszen több mint száz húsz emberről van szó?

— Magukkal vitték és elásták őket a hegyekben. Ez a legvalószínűbb, mert ahol Szárnyas Kígyó dolgozik, ott a főcél minden gazemberségnél, hogy sehol se maradjon semmi nyom. Itt is, ebben az esetben, ha valaki utánakutatott volna a karavánnak és eljut idáig, csak azt látta volna a kerék és marhanyomokból, hogy a karaván áthaladt a szoroson és a fennsíkon tovább folytatta az útját. Küzdelemnek, harcnak sehol semmi nyoma nem maradt.

— Borzalmas! — rázkódott meg a hadnagy.

— Egymásután gyilkolni le embereket, váratlanul, anélkül, hogy azok védekezni tudnának... — sóhajtott fel Barbara.

— Ez a Nyugat! — mondta Penn. — Itt nincs pardon. Aki bírja, marja.

Penn leszállt a lováról és intett a többieknek is, hogy kövessék példáját.

— Most keresünk itt egy alkalmas buvóhelyet, ahol egy kis tüzet is gyújthatunk és alszunk egy pár órát.

— Még éjszaka tovább megyünk? — kérdezte a hadnagy.

— Tovább bizony, — válaszolt Penn. — Legalább jó hűvösben lovagolhatunk.

Rövid keresgélés után Penn egy kis beugróra talált, melyet elől sűrű, törpefenyő csoport zárt el.

— Ez jó lesz. Itt nem talál ránk senki.

A lovakat a fák mögé vezette és kikötötte.

De hirtelen Barbara borzalmas sikoltását hallotta. A hang irányába futott és ott találta a lányt, amint a sziklafalnak támaszkodva az egész testében reszketve, zokogott.

— Mi történt, Barbara? — kérdezte ijedten Penn.

De a lány még szólni sem bírt a félelemtől, csak kezével a sziklás beugró felé mutatott. Penn odanézett, s látta, hogy lecsúszva a köveken egy csontváz fekszik ott és egy szétrongyolt egyenruha foszlányai hevernek körülötte a földön. Penn egészen közel ment a halotthoz. Raine mindenütt a nyomában volt.

— Ez a mi egyenruhánk, — mondta.

— Látom. Ez a halott a karavánból való. Uglátszik sebesülten is idáig elvonszolta magát és itt meghalt. Nem temetjük el most, itt hagyjuk, ez az első bizonyíték.

Majd visszament Barbarához és megfogta a karját.

— Jöjjön, miss, nem maradunk itt. Magam sem szeretem a halottak társaságát.

Pár méterrel feljebb mentek és ott leültek. Penn azonnal egy kis tüzet gyújtott. Már hozzá akart fogni a vacsora elkészítéséhez, mikor hirtelen úgy látta, mintha nagyon messze a hegyek felől egy szikra röppent volna ki a fák közül. Rögtön szétlaposta a tüzet és felállva lesett ki a fenyőágak közül.

Barbara és Raine visszafojtott lélekzettel figyelték.

Meglehetősen hosszú idő telt el, úgy hogy már Penn is azt hitte, hogy távedett, mikor ismét egy szikra lobbant a sötétség felé, majd rövid idő múlva még egy, aztán egymásután mind több és több.

— Mi az? — suttogott a hadnagy.

— Tűz. Arrafelé valahol tüzet gyújtottak. Ott embereknek kell lenni.

— Ugy hallottam, hogy a winnipeg törzs azokban a hegyekben tanyázik, — szólt Barbara.

— Meg kell néznem, kik vannak ott, — fordult feléjük Penn. — Maguk maradjanak itt csendben, tüzet ne gyujtsanak és ne beszélgessenek.

— Penn, én is megyek magával, — fogta meg a karját a hadnagy.

— És Barbara? — nézett vissza rá a cowboy. — Itt hagyná?

Erre a hadnagy nem szólt semmit. Visszaült a lány mellé.

Penn kiszökött a fák közül.

Szerencsére a hegy köves része itt olyan sima volt, mint a pala, azonban Penn óvatosságból még a csizmáját is levetette és mezítláb futott tovább. Könnyen tájékozódott, mert a tiszta estében mindenütt maga előtt látta a hegyoldalon, az erdőből kiszivárgó vékony tűzesíkot. Olyan puhán és nesztelenül siklott később az erdő fáin, a könnyen törő ágak között, a puha avar felett, mint egy indián.

Lassan, a földön kúszva ért el a tűzrakásig és megbújt egy sűrű bokor mögött.

A tűz már alacsony lánggal égett és kihúnyóban volt. A tűz körül hárman ültek. Toldíszük és meztelen felsőtestüket borító színes festéksávok azt bizonyították, hogy mindhárman magasrangú indiánok voltak. Különösen az egyik, egy kifeszített derékkal ülő, sasorrú, kegyetlen és éles arcú indián vitte a szót. Olyan hangosan beszélt, hogy Penn mindent meghallott.

— Az upszarókák ravaszok — mondta az indián. — Én ezt mindig tudtam. Követeltem is, hogy adjanak biztosítékot nekem, hogy nem fognak kijátszani bennünket. De a Varjú erre nem volt hajlandó. Ellenben megesküdött, hogy mi is éppen olyan mértékben fogunk részesedni a zsákmányból, mint ők. Én hittem neki.

— A Varjut a fehér emberek nagyon ravasznak és becsstelennek tartják. Eddig azonban minket, féltestvéreit, soha be nem csapott. Hogy a fehér emberek mint vélekednek róla, ahhoz nekünk semmi közünk, — mondta a másik indián.

— Miután a karavánt kiraboltuk — vette megint át a szót az előbbi — és a szállítmányt teljes egészében a Kis Belt mögé hajtottuk, megkezdődött az osztozkodás. Mindkét törzs megbízott a Varjuban. Ő végezte az elosztást. A végén derült ki, hogy mi csak

60 lovat és 100 szarvasmarhát kaptunk, míg a többi, meg a pénzt az upszarokák elvitték közben. Még másnap lóra ültem és elmentem az upszarokákhoz. Ugy beszéltek velem, mint egy koldussal, velem, a winnipegek büszke főnökével! De még mindig nem akartam háborút a két törzs között. Hazajöttem és tanácskoztam veletek. Több napig tárgyaltunk, míg arra a megfontolásra jutottunk, hogy nem mi végzünk az upszarokákkal, hanem a katonaságot uszítjuk rájuk. Szemet — szemért! Ha ők becstelenek voltak, akkor mi is azok leszünk. Küldöncöt menesztettünk a Saskatchewan erődbe, hogy az súgja ott be, hogy a karavánt az upszarokák kirabolták. A küldönc el is indult, azonban nem ment le az erődig, mert útközben összetalálkozott a hadnaggal, aki a karaván után kutatott. Neki beszélt el mindent anélkül, hogy elmondta volna, milyen törzsből való és a hadnagy előtt koldus, kéregető indiánnak adta ki magát. A hadnagy azonban nem engedte vissza, hanem kényszerítette, hogy kövesse őt és vele együtt menjen le az erődbe. Utközben upszarokák megtámadták őket, a hadnagyot megölték, a mi emberünk azonban elmenekült. Megesküszik rá, hogy ott is a Varju volt az, aki a pár indiánnal a hadnagyra vetette magát. Azóta az upszarokák kiásták a harci bárdot, állandóan dézsmálják állatállományunkat és törzsünkől származó három férfit és két asszonyt öltek meg eddig.

— Nem tűrhetjük ezt tovább! — kiáltott most közbe a másik indián.

— Nem! — mondta a harmadik is. — Pusztuljon a fehér fattyú!

— Ugy van! Ez az én szándékom is. A Varjut meg kell öl-nünk. És lehet, hogy akkor megváltozik az upszarokák magatartása is.

— De először megtizedeljük őket.

— Én is így gondoltam — vette át most megint a szót az első. — Holnap este a sötétségben elindulunk...

De nem folytatta tovább, lépések közeledtek a tűz felé és a homályból egy férfialak vált ki. A tűz körül ülők némán tekintettek feléje.

— Én vagyok, Fehér Szarvas — mondta a közeledő indián.

— Mit akarsz?

— A Büszke Fenyő meghalt. Utolsó szavai azok voltak, hogy bosszuljátok meg a halálát a fehéreken.

Az egyik indián most felé fordult.

— Végigkutatátok a völgyet?

— Igen. De onnan már elmentek.

— Merre?

— A Kis Belt felé.

Penn már eleget hallott. Nem volt többre kíváncsi. Ki tudja, nem fogták-e el azóta a lányt és Reine hadnagyot? Amilyen gyorsan és nesztelenül csak lehetett, elhúzódott a bokor mögül és hasonecsúszva, kézzel-lábbal taszítva magát előre, kúszott el a fák között. Amikor kiért az erdőből, teljes erejéből szaladni kezdett. Még így is jó időbe telt, míg megint a sziklákhöz ért, ahol a hadnagy és a lány rejtőztek. Mikor odaért melléjük, meglepetve látta, hogy mindketten elaludtak. A férfi hátát a sziklafalnak támasztotta, míg a lány fejét a férfi vállára hajtotta. Penn egy pillanatig mosolyogva nézett le rájuk. Aztán gyengéden megrázta a hadnagyot. Az hirtelen felkapta a fejét, mire Barbara is felébredt.

— Keljenek fel! — szólt rájuk Penn. — gyorsan! Tovább kell mennünk. A winnipegék keresnek bennünket.

Mindketten talpra ugrottak és a lovakhoz szaladtak. Egy pillanat s már a nyeregben voltak és Penn vezetésével elindultak. Csak lépésben mentek először, nehogy a lovak patája zajt csapjon a köveken. Később balra egy sötét és szűk ösvényt találtak és bár ezt az utat egyikük sem ismerte, inkább az ösztönükre hallgatva, erre tértek le. Itt puha talajon mehettek és gyorsabban.

— Mi történt? — kérdezte Raine, lovát Penn lóva mellé hajtva.

— A winnipegék bosszút esküdtek ellenünk, mert Büszke Fenyő meghalt. Átkutatták a völgyet, de ott nem találtak már bennünket. Most valószínűleg erre fognak jönni utánunk, mert megtalálták a nyomainkat. Meg kell előznünk őket. Annál is inkább, mert a winnipegék is megindulnak az upszarokák ellen. Holnap este. Addig nekünk oda kell érnünk.

— Miért?

— Nem engedem át a winnipegéknek azt az örömet, hogy ők végezzenek Sody Slavinnal. Ezt a vadat én akarom elfogni.

— Elevenen? — kérdezte a hadnagy.

— Ha lehet elevenen — nézett vissza rá csillogó szemmel Penn. — Élve szeretném elvinni az erdőbe és odadobni az őrnagy lábai elé. Ők aztán csináljanak vele, amit akarnak.

Barbara, aki mögöttük lovagolt és hallotta ezt a beszélgetést, megsarkantyúzta a lovát és szorosan odalovagolt Penn mellé.

— Penn! — kiáltotta. — Maga a legnagyobb szerűbb férfi, akivel eddig találkoztam!

Penn mosolyogva hajtotta le a fejét és komolyan elpirult. Nem szeretett dicséreteket hallani.

— Maga pedig a legbátrabb leány, akivel eddig találkoztam, miss Barbara! Rame pedig a legszerelmeseb hadnagy, akivel eddig találkoztam — mondta Penn.

Erre már Barbara is, meg a hadnagy is szégyenlősen hajtotta le a fejüket és pirulásban sem hagyták maguk mögött Penn.

V. FEJEZET.

Egész éjszaka szakadatlanul lovagoltak és már hajnalodott, mikor leereszkedtek a völgybe a Kis Belt lábánál. Nem messze kitaposott, járható utat találtak, azonban nem merészkedtek oda, hanem szorosan a hegy alatt, a sűrű, fenyőerdőkben haladtak csak tovább előre. Penn nem akart a világosságban tovább lovagolni, mert ezt nagyon veszélyesnek találta, azért mindenfelé kutatót egy alkalmas búvóhely után, ahol a nap folyamán meghúzódhatnak és megbeszélhetik, hogyan jussanak be az upszarokák táborába.

De alighogy az egyik fenyőerdőből kijutottak és egy kis tisztáson át a szembelevő, már a hegynek emelkedő erdő útja felé irányították lovaikat, Penn hirtelen megállt és előre kémlt nyergében. A szemben levő erdő fái közül most egy ember lépett ki és látszólag gondtalanul ereszkedett le a hegy lejtőjén. Mindnyájan megálltak és vártak, Penn felemelte a puskáját.

Penn rögtön látta, hogy indián, azonban semmi fegyver nem volt nála és szagotott, rongyos ruhájáról nem lehetett megállapítani, melyik törzshöz tartozik. Tolldíszei hiányoztak, arca festetlen volt.

Mikor közelebb ért, észrevette Penn, hogy az indián lassan és ingadozva lép, fájdalmasan és nehézkesen emeli az egyik lábát, majd hirtelen megbotlik és elesik. Csak estében nézett fel és látta meg a fehéreket. Nagy, ijedt szemekkel bámult rájuk.

Penn fegyverét állandóan kézben tartva, közelebb lovagolt az indiánhoz és mikor mellé ért, leugrott a lóról.

— Mi bajod? — kérdezte tőle.

Az indián felnyögött és a lábára mutatott. A térde alatt lőtt seb volt, melyből most is erősen csurgott a vér.

— Ki lőtt meg? — kérdezte Penn.

Az indián a fájdalomtól alig tudott beszélni, csak a kezét emelte fel és a hegy mögé mutatott.

— Kik laknak ott? — kérdezte Penn, tájékozatlanságot színlelve.

— Az upszaroka-törzs, — mondta az indián,

— Te is közéjük tartozol?

Az indián bólintott. Majd rángatózó arccal hajolt előre a sebe fölé.

— Nagyon fáj?

Az indián sziszegve húzta össze a száját.

Penn a seb felé hajolt. Erősen vérzett, de nem volt veszedelmes, mert a golyó csontot nem ért, csak a húst lötték át. Penn a seb körül letépte a piszkos nadrág foszlányait, a nyeregtáskából tiszta szeszt vett ki és egy fehér rongyot, a sebet kimosta és bekötötte.

— Jobb így? — kérdezte az indiántól.

Az indián, aki nyugodtan, összeszorított szájjal állta a kezelest, most hálás szemekkel nézett Pennre.

— Rá tudsz állni?

Az indián lassan feltápáskodott, kicsit bizonytalanul ugyan, de azért megállt a lábán. Penn most hirtelen felemelte és felültette a lovára.

Jóleső, hálás nevetés ült ki az indián arcára. —

— Meg akarunk pihenni, — mondta neki Penn. — Egész éjszaka lovagoltunk. Vessz bennünket olyan helyre, ahol megbujhatunk és nem vesz észre senki.

Az indián bólintott. Lassan előreindult a lóval visszafelé az erdőbe, amerről jöttek. Raine közben odasúgta Pennnek.

— Megbízik benne?

— Nem én, — válaszolt Penn. — De egyelőre a kezünkben van. Majd meglátjuk aztán, miféle szerzet. Valószínűnek tartom, hogy menekült, különben nem kapott volna golyót a lábába. Majd ha már leülhetek, kivallatom, hogyan különbözött össze a törzsével és lehet, hogy valami hasznát is vehetjük.

Most keresztben szelték át az erdőt és roppant lassan haladtak csak előre, mert teljesen járatlan uton, a fák között kellett utat törniök. Az indián átlőtt lába dacára is, biztosan ült a ló hátán.

Végre eljutottak közvetlenül a Kis Belt lábához, amelyet alul sűrű, kiszáradt, magas bokrok borítottak. Az indián átvezette a lovát a bokrokon.

Penn, aki eddig gyalog ment a ló mellett, most látta, hogy egy nagy barlang fekete torka előtt állanak. Az indián a lóval együtt bement a barlangba s a többiek követték. Kellemes, hűvös homály fogadta őket. Belül a barlang egészen száraz volt és széles.

Csak keveset mentek benne felfelé, ott, ahol a sötét üreg balfelé fordult és egy tágasabb részbe torkolt. Itt az indián megállt.

— Hogy hívnak téged? — kérdezte Penn, mikor az indián leszállt a lóról.

— Saskatoon — felelt az indián.

— Rakhatunk itt tüzet? Nem látszik ki a füst?

— Igen. Nyugodtan.

Penn azonnal tüzet gyújtott az erdőben útközben összeszedett száraz fával és kibontotta az ennivalókat. Mindjárt észrevette, hogy az indiánnak, aki mellette ült, remegni kezdenek az orrcimpái és vastag szája éhesen felnyílik. Barbara vizet tett a tűzre, Raine pedig szétosztotta a szárított húst és a kenyeret, amely utóbbi már olyan kemény volt, mint a kő. A kávé is hamarosan felfőtt, először Penn ivott egy tele csészével, majd odanyújtotta azt az indiánnak.

Mikor jóllaktak, Penn szigorúan megparancsolta Barbarának és Raine hadnagynak, hogy feküdjenek le és aludjanak pár órát, ő pedig az indián felé fordult:

— Fáj még a lábad, Saskatoon? — kérdezte tőle.

Az indián megtapogatta a seb helyét, majd mosolyogva nézett az arcába.

— Már nem fáj annyira, hogy a fehér orvos meggyógyította.

— No, látod. Mégis haragszol a fehérekre. Pedig mi csak jót teszünk veletek.

Az indián megrázta a fejét.

— Nem haragszom.

— Nem haragszol? Hát kire haragszol?

— Csak egy fehér emberre haragszom.

— Ki az a fehér ember?

— Aki nálunk van. A törzsnél. Nagyobb úr akar az lenni mindnyájunknál. Hatalmában tartja az összes embereket. A főnököt is. Az igaz, hogy a főnök már majdnem száz éves és olyan öreg és gyenge, hogy támogatni kell, ha lép egyet. Azért is tudott a fehér ember olyan befolyásra szert tenni a törzsben. Nincs, aki ellenálljon neki. Igaz, hogy sok vagyont harácsolt össze a törzsnek, úgyhogy mi lettünk a leggazdagabbak a Kis Belt környékén, de az is igaz, hogy ezt sem tisztességes uton tette, hanem lopásra és gyilkosságotokra bujtatta fel a harcosokat.

— És ki ez a fehér ember? — kérdezte Penn.

— Ez a Varju. Nem hallotta még hírét? Délen Sody Slavinnak hívják.

— De hallottam — mondta Penn. — Én is őt keresem.

Az indián most ijedt, nagy szemekkel bámult Pennre.

— A Varju erős és hatalmas — mondta aztán látható nagy gyűlölete ellenére, még mindig tisztelettel.

— Mégsem félek tőle — nevetett rá Penn.

Saskatoon csodálkozással vegyes félelemmel nézett Penn arcába, amikor a cowboy megszólalt.

— De még most sem tudom, hogy te miért haragszol rá?

— Én? ... Mert elvette tőlem Zunit.

— Ki az a Zuni?

— Zuni a feleségem volt. Nagyon szép asszony volt. A Varju szemet vetett rá. És erőszakkal elvitte.

— Erre te elmenekültél? Ilyen harcos vagy?

Saskatoon arcán keserű, kegyetlen mosoly jelent meg.

— Előbb megöltem Zunit.

— Hol?

— A Varju sátrában. A Varjura is rálöttem, de nem találtam. Akkor már a lövésekre mindenünnen összecsődültek az örök és kö üvölték a sátrat. Menekülnöm kellett. Utánam löttek és a lábamon találtak.

— Mikor volt ez?

— Tegnap este.

— És hol rejtőztél idáig?

— Bent az erdőben. Egy fa tetején. Kerestek mindenfelé, de nem találtak. Én ismerem legjobban erre a környéket. Erről a barlangról sem tud senki. Csak én ... Csak én tudom, hogy ezen a barlangon keresztül vissza lehet térni a táborba és észrevétlenül meg lehet közeíteni a Varju sátrát.

— Igaz ez? — ragadta meg az indián karját Penn.

Az indián nevetve bólintott.

— Én vissza is megyek, mihelyt besötétedik. Saskatoon még nem végzett a Varjúval — és elszántan kidüllesztette a mellét.

— Mi is veled megyünk, Saskatoon.

— A fiatal asszony is? — intett az indián Barbara felé, aki mély álomba merülve aludt Raine mellett.

— Nem asszony. Lány. De ő is velünk jön.

Az indián elismerőleg nézett Barbarára.

— A Varju nagyon kegyetlen a nőkkel szemben.

— Itt vagyunk mi, majd megvédjük.

Az indián nem szólt semmit. Kicsit elgondolkozva nézett maga elé.

— Nemsokára indulnunk kell — mondta később, — ha estére oda akarunk érn.

— A lovakat magunkkal vihetjük?

— Nem hiszem. Később a barlang alacsonyabb lesz. Talán azt a kisebbet.

— A musztangot?

— Igen. A többi ittmaradhat. Akár erre jövünk vissza, akár nem, itt találjuk.

— Ha egyáltalában visszajövünk... — mondta, inkább magának, Penn.

Miután felköltötte Barbarat és Rainet és gyorsan elbeszélte nekik, hogy mit végzett az indiánnal, azok helyeslőleg bólogattak és hozzákezdtek az útra felkészülni.

Saskatoon azonban alig birt a lábára állni. Csak nyögve és sánitva tudott pár lépést előbbre menni. Emellett úgy vette észre Penn, hogy egy kis sebláz is fellépett nála. Bár az egyetlen lovat, amit magukkal vihetek Barbaranak szánta Penn, azonban most kénytelen volt a lányt leszállítani és az indiánt ültetni fel a musztangra.

Órák hosszat mentek lassan, néhol csak botorkálva, mert a barlang kanyargó, szűk folyosóin sötét volt. Lassankint teljesen elvesztették az időérzésüket és Barbaranak úgy tűnt fel, mintha már napok óta menetelnének előre. Fáradtan és fásultan követte a férfiakat.

— Mikor lesz ennek vége? — kérdezte türelmetlenül Penn.

— Nemsokára, nemsokára — nézett le rá az indián a ló hátáról és Penn úgy vette észre, mintha eddig aludt volna ültében. — Mire besötétedik, kiérünk a barlangból.

Az út itt állandóan kanyargott. Az indián, aki elől ment, hol eltűnt a szemük elől, hol megint felbukkant.

Egyszerre csak Penn valami furcsa zajt hallott. A többiekre nézett, azonban ezek — ügylőcszik — nem vettek észre semmit. Penn éles füleit azonban nem lehetett becsapni. Puha, lopakodó, surranó lépések zaja volt ez, mely előttük hangzott és egyre közelebb ért. Most már Barbara és Raine is meghallották, megálltak és ijedten néztek Pennre. Penn azonban intett nekik, hogy csak menjenek tovább és ujját figyelmeztetésül a szájára tette. Az indiánra nézett, azonban az előrehajtott fejjel bóbiskolt a ló hátán. Most éppen egy újabb forduló következett. Ebben a pillanatban mind a hárman megálltak Saskatoon lova körül.

Előttük a barlang folyosója végig tele volt indiánnal. Mind harci díszben volt és kezükben lobogó fáklyákat tartottak. Saskatoon, mintha most riadt volna fel. Ahogy az indiánokat meglátta, odanyomta lábát a ló oldalához, mire az állat ugrásra emelkedett. De ugyanebben a pillanatban Penn odaugrott a lóhoz és annak hátsó lábait megragadva, a lovat lovastól teljes erejéből visszarántotta és már felnyúlt az indiánért és lerántotta maga mellé.

— Bitang, gazember! Elárultál bennünket? Gaz indián!

Eszeveszeit dühében a magasba emelte a kezei között kétségbeesetten rángatózó indiánt és úgy odavágta a szikla falához, hogy eszméletlenül zuhant a földre.

Raine közben előrántotta a fegyverét és az indiánbandára emelte, amely eddig mozdulatlanul, ugrásra készen állt szemben velük. Ahogy ezt Penn meglátta, hirtelen lecsillapodott. Odaugrott Raine mellé és kiütötte a kezéből a fegyvert, mely nagyot dörögve esett a földre.

— Ne lőjjen, mert szitává lőnek bennünket.

Az indiánok most megmozdultak és lassan, előreszegzett fegyverrel közeledtek. Mikor szorosan melléjük értek, hirtelen körülférták őket. Ekkor kilépett közülök egy magas, sűrű tolldísszel ékesített indián, akinek a melle tele volt tetoválással.

— Nem jól tette, Fehér Vadász, hogy megölte Saskatoont. Ő a Fehér Főnöknek kedvence volt.

— A Varjunak? — kérdezte Penn.

Az indián bólintott.

— Ő is követni fogja kedvencét — mondta Penn.

De ekkor az indián már vasmarokkal fogta meg Penn karját.

*

Fehér Szarvas megtartotta Büszke Fenyőnek tett első számú ígéretét. Visszament két társával a gyeptárhoz még azon az éjszakán, hogy mielőtt az erdő vadjai kikezdi testvére tetemét, harcshoz illően eltemethessék.

Egész úton az a veszély fenyegette őket, hogy az upszarókák kezébe kerülnek és akkor a vinnipegok törzsének nem egy, hanem négy harcost kell elsíratni egyszerre. De az upszarókák most úgy látszik mással voltak elfoglalva, mert alig lehetett látni őket, úgy hogy szerencsésen hazaszállították a vinnipeg táborba a holttestet.

Komorán szólt a búgó lokáli, a gyászdob, amely harci dobul is szolgált egyben, sejtelmesen és egyhangúan.

— Tammtaratamtaratammtammm...

Messze környék minden vinnipegje eljött, hogy megadja a végtisztességet Büszke Fenyőnek.

Csak Nedda, a lánya nem volt sehol.

Hiába kérdezősködött felőle szülőfalujában Fehér Szarvas, Neddáról senki sem tudott semmit.

Büszke Fenyő meg lehetett elégedve. Harci időkben nem szoktak egy-egy elesett harcossal ilyen ceremóniát csinálni, de Büszke Fenyő egyike volt a legelőkelőbb törzs fiainak és Fehér Szarvas megkövetelte, hogy bátyja végakarata teljesedjék.

Temetés után újra visszament a faluba, ahol eddig Nedda a törzs asszonyai között élt, míg apját harcba szólította a kötelesség.

Fulvia, Nedda barátnője volt az egyetlen, aki titokban, mikor senki sem látta, megmondta neki, hova lett Nedda.

— Nagy titok, amit elmondok, senki sem tudja. Én sem mondanám meg, ha nem Neddáról volna szó, de féltém Neddát. Egyedül nekem mondta el, hogy megismerkedett a Varjúval, Sody Slavinnal. Az minden szépet és jót ígért neki, hogy menjen el vele, de Nedda nem akart, pedig úgy láttam, megszerette azt az álnok félvért, aki rosszabb a rühes kutyánál. Mikor Szárnyas Kígyó eltűnt a környékről, Nedda is eltűnt vele együtt. Lehet, hogy szabad akaratából követte, de még valószínűbb, hogy a félvér egyszerűen elhurcolta magával a szegény lányt. Próbáld megkeresni az upszarokák-nál, ahol most a Varjú van, ott nyomára bukkansz majd.

Fehér Szarvast nagyon elszomorították a hallottak, de még mindig nem adta fel a reményt, hogy Neddát megmenti Sody Slavín karmai közül.

Elgondolkozva kérdezte még Fulviától.

— Nem vettél észre semmi különöset Neddán, mielőtt eltűnt?

— A lány nyomban válaszolt.

— Éppen erről akartam beszélni. A szilaj, vad Nedda, aki bátrabb volt tíz fiúnál és elevenebb az ördögnél is, úgy viselkedett az utóbbi diőben, mint egy álomkóros. De én azt hittem, hogy ezt a szerelem teszi, hogy beleszeretett abba gazfickóba és ez látszik rajta. Lehet, hogy más miatt viselkedett ilyen furcsán?! — kérdezte aggodalmas arccal.

Fehér Szarvas kurtán válaszolt.

— Lehet! De felkutatom, ha addig élek is, és a Varjú pusztulni fog, azt az életemre fogadom.

Sötét szemeiben villámok cikáztak, mikor lovára, az alacsony musztángra pattant, ami a hegyek legkitartóbb megmászója.

Ez alatt az upszarokák táborában szötte cselszövése bonyolult szálait Szárnyas Kígyó, aki közben soha nem feledkezett meg saját

magáról sem. Szeretett jól élni, vidám társaságot maga körül és szép lányokat.

Neddát azonban már űnta.

Azt hitte, hogy a szilaj teremtes megtörése valami új izgalmat hoz az életébe. Ehelyett az történt, hogy a magával hurcolt lányt hipnotikus hatalma alatt tartotta, mert csak így tudta elérni, hogy az mellette maradjon és meg ne szökjön.

Ez az állapot azonban nem volt ideálisnak mondható. A lány valami egykedvű beletörődéssel élt mellette, de olyan volt, mint egy élettelen tárgy, az érdeklődés és az élet minden külső jele nélkül. Szó nélkül eltűrte Sody Slavin kedveskedését, de soha nem viszonzta azt.

Megoldatlan rejtély volt Nedda a Varjunak és mindig keserű lett a szájaíze, ahányszor rágondolt.

Nedda azonban csak akkor volt ilyen, mikor együtt volt elrablójával. Mihelyt egyedül maradt, engedett fásult közönyösségéből és nyitott szemmel járkált a táborban. Láta, hogy nem folynak egyenes dolgok az upszarokáknál. Csupa összehordott rablott holmi hevert köröskörül és minden egyes rablott darabhoz sok vér tapadt.

Nedda iszonyodott ettől a félvér szörnyetegtől, de nem mutatta érzelmeit. Továbbra is megjátszotta az egykedvű báb szerepét, amiben nagymértékben segítségére volt Szárnyas Kígyó hipnotikus hatása, amelyet jelenléte a lányra gyakorolt. Így nem is volt nehéz közömbösnek maradni.

Belül azonban forrt benne szilaj indián vére. Ha Sody Slavin belelát a lányba, megijedt volna az érzések ama kráterétől, amely dúlt benne. Nedda gyűlölte Slavint, útálta és megvetette. De mellette akart maradni. És megesküdtött, hogy amely napon Slavin el akarja hagyni őt, azon a napon megöli.

Pedig ekkor még nem tudta azt sem, hogy mi történt apjával, Büszke Fenyővel, aki azóta már a túlvilági harcmezőkön harcolt.

A Varju unatkozott a táborban. Várakozó álláspontra helyezkedtek, nem tudta mivel kitölteni az időt.

Sanyarú arccal gondolt Neddára, de egész lénye Barabara után vágyott, aki tökéletes ellentéte volt a lánynak.

— Ha ló nincs, meg kell elégednem a számmal! — állapította meg cinikusan és elindult a lány sátra felé.

Az fel sem rezzent álmodozásából, amikor Sody Slavin belépett.

— No, gerlicém, nem is örülsz nekem?! — kérdezte tőle gúnyos arccal a Varjú, miközben megfogta a lány vállát.

Most történt először, hogy Varju hipnotikus hatása nem fogott Neddán. Kirántotta magát Slavin karjai közül és ráförmedt.

— Vedd le rólam a kezedet, te piszkos félvér, ha nem akarsz, hogy nyomban a másvilágra kerülj!

Az kacagva állt a lány előtt.

— Így, így tubicám! Végre érdemes lesz veled foglalkozni, nem lesz olyan, mint egy élettelen báb! Csak folytasd, ezt szeretem látni! Szóval gyűlölsz és vissza akarsz menni a saját törzsedhez?!

— kérdezte gúnyosan.

Nedda ebben a pillanatban tulajdonképpen maga sem tudta, mit akar. Szégyenével vissza nem mehet a fajtájabeliekhez, itt pedig nem maradhat úgy sem sokáig. Így válaszolt.

— Nem, Szárnyas Kigyó, ilyen olcsón nem fogsz tőlem megszabadulni! Nem megyek vissza, nem hagylak itt, melletted maradok, amíg hitvány életed tart. Hadd gyönyörködjek a kimúlásodban, amelyet könnyen lehet, hogy magam idézek elő!

Slavin most már megalégezte ezt a hangot.

— Szép hugom, jó lesz, ha elhallgatsz. Mert azok a fegyverek, amiket te akarsz felhasználni velem szemben, nekem is megvannak ám! Most csak figyelmeztetek, de könnyen megjárhatod, ha így eljár a szád, bármennyire is tetszettél nekem valaha!

— Tudom, hogy mindenre elszánt bandita vagy, Sody Slavin, de jegyezd meg magadnak, nekem sincs most már sok veszteni-valóm! Nem félek sem tőled, sem bitang cimboráidtól!

Szárnyas Kigyó válasza sem méltatta a magából kikelt leányt, hanem komor arccal sarkonfordult és elment. Arcára volt írva Nedda halálos ítélete.

VI. FEJEZET.

Magas lánggal égtek a tábortüzek az upszarokák táborában, amikor Penn, Barbara és Raine hadnagy, közrefogva az indiánoktól, megérkeztek oda. Nagy tömeg hullámozott a sátrak között a keskeny utakon, majd, mintegy parancsszóra, egyszerre tódultak feléjük és szidalmazva, kiabálva, harci dalokat kurjongatva követte őket, míg a tábor közepére nem értek. Itt egy nagy térség közepén megálltak. Az indiánok körben helyezkedtek el. A tüzek visszfényében fenyegetőek és félelmetesek voltak. Jobbra magas, díszes sátrak állottak és Penn, aki már sokszor fordult meg az indiánok között, tudta, hogy ezek az indiánfőnökök sátrai.

Mindháromuknak összekötötték a kezeit. Pen hallotta, hogy nem messze oszlopokat vernek a földbe.

A középső sátor függőnye meglebbent és két indiántól támogatva öreg, megrokkant, fehérhajú férfi lépett ki és lassan, csoszogva közeledett feléjük. Mikor eléjük ért, nem szólt egy szót sem, csak egyenkint végigmérte őket rövidlátó szemeivel, majd egy kis távolságra leült előttük. Halálos csend volt. Csak messziről hallatszott az éhes prérifarkasok borzalmas üvöltése.

— Ne féljen, Barbara! — kiáltott most fel Penn.

— Nem félek! — válaszolt a lány.

De a következő pillanatban már előreugrott egy indián és az öklével belevágott Penn arcába.

Pennek sem kellett több! Olyat rúgott az indiánba, hogy az nagy ívben bukott hátra, egyenesen bele az egyik máglya közepébe.

A tömeg most felzúgott és előrelendült. De az öreg indián csitítólág felemelte a karját, mire megint csend lett.

— Nem hittem, hogy ilyen gyáva harcosai vannak az upszarokák főnökének — mondta hangosan Penn —, akik megkötözött embert ütnek meg!

Az öreg indiánfőnök vékony, gyenge hangján motyogott valamit, Penn csak ennyit értett belőle:

— A fehér vadász bátor... de a halál majd...

Most egy vállas, nyurga férfi fúrta magát keresztül a tömegen és egyenesen feléjük tartott. Cowboy-ruhában volt, de az bő volt rajta, piszkos és gyűrött, nagy csizmájában lötyögtek a lábai. Mikor Penn elé ért, peckesen megállt előtte és felnézett az arcába.

— Anthony Penn! Megismersz?

— Jobb lenne neked, ha nem ismernélek, Szárnyas Kígyó — válaszolta Penn.

Sody Slavin felnevetett. Vértelen ajkai közül kibukkantak hosszú, sárga fogai s az arcán millió ránc futott széjjel. Csontos, sápadt, vereshajú fejét felvetette, a mellét kidüllesztette:

— Mindig nagy legény voltál, Pen. Ugy látom, meg nem változtál meg. Emlékszel az arizonai szép napokra?

— Nem felejtettem el, bizonyoság arra, hogy most itt vagyok

— Talán még mindig gyászolod Tommy barátodat?

— Sosem fogom elfelejteni. De a gyilkost sem, Sody Salvin.

— Pedig nagyon közel vagy a feledéshez.

— Megesküdtem, hogy megbosszulom a halálát és én az eskümet meg szoktam tartani.

— Nem hiszem, hogy sikerülni fog, Penn.

— Nem félek a gyáva lesipuskásoktól, az orvul gyilkolóktól, a becstelen gazemberektől. Szemtől-szembe még senkisésem győzött le

engem. Ne neved, Sody Slavin! Sok van a rovásodon, Varjú, de most az egyszer a kezemben vagy!

— Hahahaha! — rikoltott fel Sody Slavin. — Milyen tréfás ember lett belőled. Vagy talán a félelem vette el az eszedet? Csak egy intésembe kerül és már összecsókolózhatsz Tommy barátoddal a másvilágon.

— Most! — nézett a szemébe keményen Pen. — Most! De ki tudja, mit hoz a holnap?

— Ha neked lennék, nem volnék olyan kíváncsi a holnapi napra. Nagy meglepetésekben lesz részed, Penn.

— Te is készülj el a legrosszabbra, Sody Slavin.

Sody Slavin most megint felnevetett. Egy pillantást vetett Barbarára.

— Ime, a szép miss Barbara is itt van. Őt is elhoztad magaddal, Penn? Hiba volt, nagy hiba volt!

De a lány merev arccal, gögösen nézett el felette.

Az öreg indiánfőnök most intett neki, mire gyorsan odament hozzá és suttogva tanácskoztak. Aztán az öreg felállt és lassan visszacsoszogott a sátrába. A tömeg is oszladozni kezdett.

Egy csomó felfegyverzett indián vette megint körül Pennt és társait s tovább vezették őket a sátrak mögé. Itt már készen állott a három oszlop, nem messze egymástól. Szorosan odakötözték őket. Egy pár indián visszamaradt őrségül és lekuporodtak a földre.

A tábor elnéptelenedett. A tüzek lassan kihűntak.

Az ég tele volt csillaggal és a telehold ezüst fénye végigömlött Barbara alakján. Penn látta, hogy Raine hadnagy milyen szerelmesen, milyen aggódva, de egyúttal sóvárogva nézi a lányt. Barbara néha rámosolygott, de ez a mosoly kényszeredett és fáradt volt, az eljövendő holnaptól való aggódás reszketett benne. Aztán Barbarát elnyomta a roppant fáradtság és állva elaludt. Penn is lehűnt a szemét, hogy legalább így is pihenhessen egy kicsit. A homloka mögött vad összevisszaságban száguldoztak a gondolatok, a szabadság különböző tervei és úgy érezte, hogy most nemcsak önmagáért, hanem Raine hadnagyért, valamint Barbaráért is felelős és még a lehetetlent is meg kell kísérelnie, hogy az indiának fogságából kiszabadulhasson. Így töprengett hosszú ideig, lehűnt szemekkel, színelve az alvást, mikor lépteket hallott közeledni.

— Alszik, Penn? — hallotta meg Sody Slavin hangját maga mellett.

Penn felnézett.

— Nem alszom. Mit akar?

— Elfelejtettem becses tudomására hozni, hogy Saskatoon, az indián, akinek a fejét szétlapította a barlangban, az én legkedvesebb emberem volt.

— Ezt már hallottam egyszer. Ezért kár volt éjszaka idefáradnia. Kétszeresen örülök annak, hogy megöltem, mert a maga embere volt. Különben ezt mindjárt sejtettem is, mert ilyen aljas-ságra és árulásra, tisztességes indián nem képes, csak olyan pokolfajzat, mint a maga tanítványa. De ne búsuljon olyan nagyon utána, Varjú, mert nemsokára maga is fogja követni.

— Saskatoon egyike volt a legjobb harcosoknak. Bátor volt és mindenét feláldozta a célért. Hagyta, hogy átlőjjem a lábát és így megsebesülve, vérző lábbal is elgyalogolt maguk elé, hogy megtevéssze a híres vándorcowboyt és ősvénykutatót, Anthony Pennt. Hahahaha!

— Csak nevesse ki magát, Sody Slavin!

A félvér most elfordult és Raine hadnagyra nézett.

— Sajnálom ezt a fiatal hadnagyot. Még élhetett volna szegény. Olyan ártatlannak és tapasztalatlannak néz ki. Neki is karóra tű-zük a fejét és elküldjük ajándékba Garlan őrnagynak. Nagyon sajnálom, hogy úgy kell meghalnia, hogy még meg sem csókolhatta a szerelmesét, Barbarát. Pedig Barbara szép lány, nagyon szép, én régebből ismerem őt, mint maga, Penn.

— Ő is ismeri magát, Sody Slavin és utálja, mint a görényt.

Szárnycsőrű arca erre eltorzult, előreugrott és belerúgott Penn lábába. A rúgás helye nagyon fájt, mert a lábszárcsontját érte, de Penn meg sem szisszent.

— Piszkos marhahajcsár! — fröcskölte rá a szidalmát a Varjú. — Még erre is van megjegyzése? Jobb lesz, ha befogja a száját, vagy csak akkor nyitja ki, ha kétségeesetten kegyelemért fog könyörögni!

Tovább ment nagy dühösen és megállt a hadnagy előtt.

— No, kisfiam — peckelte fel annak az állát —, ne küldjek a mamáért?

Raine hadnagy nem válaszolt.

— De büszke az amerikai hadsereg fiatal hadnagya! — folytatta tovább a Varjú. — Majd meglátjuk, hogy ilyen büszkén tud-e majd meghalni is!

Lassan tovább lépett Barbarához. A lány aludt és Slody Slavin rövid ideig nézte a szép, mély álomban nyugvó arcot. Majd hirtelen előbbre lépett és megsimogatta az arcát. Erre Barbara megrázódva felébredt. Mikor meglátta maga előtt a Varjút, ösztön-

szerűen, szinte már védekezve húzta ki magát az oszlop előtt, mintha hátrább akart volna húzódni.

— Jó reggelt, miss Barbara — szólt vigyorogva Sody Slavin.

Barbara nem válaszolt.

Penn, ahogy csak tudta a szoros kötésben, önkéntelenül is ökölbe szorította a kezét és úgy megfeszítette testét a kötelek között, hogy azok mélyen bevágódtak a húsába. Hej, ha most ki tudott volna szabadulni!

— Nem érdemes annyit aludni, miss Barbara — folytatta Sody Slavin. — Hiszen olyan rövid az élet. Minden percet ki kellene most használni, szép Barbara!

A lány nem válaszolt. Szemei szerelmesen a hadnagyot keresték, majd egybekapcsolódtak annak szemeivel. Sody Slavin, aki a tekintetével követte, most nevetve mondta:

— Értem, értem. Mit szólna hozzá, ha most feloldanám a köteleit és odaengedném a kis hadnagyhoz egy kicsit búcsúzkodni, mi?... Megtenném, ha tehetném, már a régi, jó barátság emlékére is! De nem tehetem, miss Barbara. Egyszer már megmentettem az életét...

— Az enyémet? — kiáltott fel hitetlenül Barbara.

— Igen — bólintott a Varjú. — Úgy-e, nem is hiszi? Pedig így van. Mikor a farmjukat kirabolták az indiánok pár nappal ezelőtt és olyan sajnálatos módon az édesapja, az én régi, hűséges barátom is áldozatul esett ennek a merényletnek, csak az én közbenjárásom mentette meg az életét. Az indiánok magát is el akarták fogni és kivégezni. Megtaláltuk a nyomait, amik az erdőbe vezettek. Az én nagy tekintélyem kellett hozzá és hatalmas befolyásom a rézbőrűekre, hogy elérjem azt, hogy magát futni engedjék. Nem is hittem, hogy valaha ebben az életben még találkozunk. De a sors útjai kiszámíthatatlanok. Manitu, úgy látszik, nekem szánta magát. Én Manitu akarátában megnyugszom és most már nem engedem el többé.

Barbara erre hangosan felkacagott. Kacagása az alvó öröket is felébresztette, akik rögtön a fegyverükhöz kaptak. De amikor Sody Slavint meglátták a lány előtt, megnyugodva hajtották le ismét a fejüket.

— Sokszor kinevetett már engem, Barbara! — folytatta rendíthetetlenül a Varjú. — De az én akaratom hajlíthatatlan. Nem töri meg ez a kis gúny! Tudom, hogy nem vagyok szép férfi, nem vagyok hadnagy, sem daliás cowboy. De szívós vagyok és amit akarok, abba belekapaszkodom, mint a gyökér a földbe. Hálás vagyok Manitunak, hogy az ő isteni jósága, megegyeszer alkalmat adott

arra, hogy magával találkozhassem. Ez az ég útmutatása. En egy ajánlatot teszek magának, Barbara. Fontolja meg jól, mielőtt választ ad rá, hogy az ne legyen elutasító, mert az életéről van szó.

— Nem érdekel semmiféle ajánlata, Sody Slavin — felelte büszkén a lány.

— Mégis... — próbálkozott az tovább. — Ez talán mégis érdeklni fogja. Maga szép, fiatal, nem élt eddig semmit, nem lenne kár magáért, ha már holnap reggel meghalna?

Egy pillanatig, mintegy választ várva, nézett Barbara arcába. De azon egy izom sem rezdült.

— Nekem tegnap este az öreg indiánfőnök ajándékba adta magát. Azt teszem magával, amit akarok. En ki akarom magát szabaddítani. Azonban egy feltételem van. Mégegyszer kérem, legyen a feleségem.

— Az apám gyilkosáé? — sikoltott fel a lány.

Sody Slavin megrettenve hallgatott el.

— Nem én öltem meg — folytatta aztán. — Valaki a csapatból. De előbb ő tüzelt ránk. Úgy halt meg, mint egy férfi.

— Gyilkos! — süvített a gyűlölet a lány szájából.

Szárnycs Kigyó most dühösen felcsattant:

— Hát akar ennek a gyilkosnak a felesége lenni? Igen, vagy nem? En most is szeretem magát. Ha a feleségem lesz, megszabadítom a kötelektől. Nem maradunk itt, elmegyünk innen messze, dél felé. Nekem sok pénzem van, úgy fog élni, mint egy királynő. Gondolja meg jól, Barbara, szabad lesz! Elhet! Hát ár ez azért, hogy engem meg kell tümnie maga mellett?... Nos? Feleljen! A feleségem lesz?

— Inkább a legrühesebb coyotté leszek, mint a magáé! — kiáltotta a lány.

Most már Sody Slavin sem türtőztette magát. Úgy elváltozott az arca, mintha kifecamították volna a helyéből. És a dühtől szinte habzó szájjal ordította:

— Hát akkor legyen meg a maga akarata! Azé lesz, akit kíván! És mindnyájuknak hátat fordítva, eltűnt a sötét sátrak között,

Nedda mindenre el volt szánva, de egyáltalában nem félt. Csak érezte, hogy élete a Varju kezében van és nem sokat ér. Számára sem ért sokat, így hát nem félt a ráleskelődő haláltól.

Nagy diadalordításra figyelt fel. Úgy zúgott az upszarókák táborra, mint egy méhkas. Kinézett, hogy mi történt. Ekkor látta

meg Barbarát, Pennt és Raine hadnagyot, akiket összekötözve tereltek az indiánok maguk előtt és az agg főnök elé cipeltek.

Nedda figyelemmel kísérte a foglyok sorsát. Sajnálta a szép, sápadtarcú lányt, aki Sody Slavin kezei közé került és elhatározta, hogy segít rajta.

A három foglyot három cölöphöz kötözték, alig pár méter távolságra egymástól. Nedda óvatosan a közelükbe kúszott. Pont jókor, mert alig pár perc múlva megjelent Sody Slavin gyűlölt alakja előtte, amint a foglyokhoz közeledett.

Barbara akaratlanul is tanuja volt annak a beszélgetésnek, amelyet a Varjú Pennel és Raine hadnaggyal folytatott. Izgalmában az öklét harapdálta. Csak most derült ki előtte Slavin minden ocsmánysága, ennyi gonoszságot nem tételezett fel róla még sem. Feszülten figyelte buvóhelyén.

Mikor Barabara hűvös, visszautasító hangját hallotta, aki Sody Slavin környölgésére, hogy legyen a felesége, gorombasággal és gyűlölettel válaszolt, úgy érezte, hogy sorsa betelt.

Ezt a leányt meg kell mentenie mindenáron.

Alig várta, hogy a Varju befejezze a lány kínzását. Amíg Sody Slavin ott volt, Barbara büszkén tartotta magát előtte, de alighogy eltávozott, keserves zokogásban tört ki. Reménytelennek látta helyzetét.

Nem bántotta, hogy meg kell halnia, hanem, hogy ilyen megáláztatásoknak lesz kitéve a derék Pennel és Raine hadnaggyal együtt, akit pedig a világon a legjobban szeret.

Zokogásából egy alig hallható hang riasztotta fel, amely a mellette levő bokor sűrűjéből jött.

— Nem szabad sírni szép, sápadt lady, — súgta a hang tűrhető angolsággal. — Nem félni Neddától, Nedda segít. A Varju alávaló, hitvány fráter, az ő áldozata vagyok én is. Meg kell várni, míg leszáll az est. Akkor visszajövök ide és kiszabadítlak. Csak türelem...

Barbara mint egy isteni szózatot, úgy hallgatta a primitív szavakat. Érezte, hogy az indián lány, aki magát Neddának nevezte, igazat mond és segíteni akar rajta. Nem látott belőle mást, mint két fekete, villogó szemet, amint kiparázslott az alakját elrejtő bokor mögül. Halkan odaszólt a láthatatlan valakinek.

— Hiszek neked, Nedda. És ha lehet, még meg fogom hálálni, hogy mellém álltál életem legnehezebb órájában...

— Pszt... — hallatszott a távolodó Nedda intő hangja, majd óvatosan zörrent a bokor és Barbara mellől eltűnt az egyetlen lény,

aki segíteni akart rajta. Kétségbeesés lett úrrá a lányon, de nem akarta mutatni két társa előtt, akik félszemükkel őt figyelték, igyekezett hát nyugodtnak látszani.

Fehér Szarvas ezalatt lépésről-lépésre haladva, közeledett az ellenség főfészke, az upszarókák tábora felé. Az utolsó útszakaszon már csak hasoncsúszva tudott előre jutni. Már látó- és hallótávolságra volt csupán az upszarókák táborától. Mindent látott és hallott tehát, ami a három sápadtarcú fogollyal történt.

Fehér Szarvast bántotta ugyan, hogy saját kezével nem állhat bosszút testvére halálért a fehéreken, de belenyugodott a mindenható Nagy Szellem akaratába, hogy helyette az upszarókák vegyék el a három fehér ember életét. Különösen Pennre haragudott, aki Büszke Fenyő halálát okozta.

Csak Neddát nem látta sehol.

Ott maradt rejtekhelyén egész napszálltaig. Elhatározta, hogy végignézi a színjátékot és csak azután megy el törzséért, hogy azok az upszarókákat megtámadják végre.

A sötétben is jól látott sötétséghez szokott szeme. A három foglyot figyelte, nem történik-e velük az éjszaka leple alatt valami.

Sejtelve nem csalt. Alighogy beállt a szürkület, óvatosan lapokodó alakot vett észre, aki a foglyok felé tartott. A felkelő hold fénye rávilágított a surranó alakra. Fehér Szarvas izgatottan rántott egyet revolverén. A lapokodó alak Nedda volt.

Sziszegő füttyszó hagyta el halkán az ajkát.

Nedda riadtan körülnézett.

— Mintha a mi törzsünk füttyszavát hallottam volna! — dörzsölte meg a szemét. — Vagy most már rémeket látok és nem létező dolgokat hallok?! Biztosan valamelyik upszaróka eltanulta tőlünk, hiszen winnipeg nem is merne jelt adni az upszarókák kellős közepén!

A következő pillanatban már elérte Barbarát.

A magával hozott éles késsel pillanat alatt felvágta köteleiket, majd suttogva így szólt.

— Most elvezetlek a lovakhoz. Óvatosan járj, nehogy az örök felébredjenek!

Barbara megindult Nedda nyomában. A szeme tele volt könnyel a meghatottságtól.

— Jó az Isten, segít! — gondolta és szeretettel nézte a mellette lapokodó indián lány kecses alakját.

Ebben a pillanatban vasmarokkal megfogta valaki hátulról a karját.

— Hohó, galamboeszkáim, nem addig van az! Két madárka egy-

szerre, ez már mégis túlsok volna szívemnek! Elég, ha csak az egyik hagy itt soronkiül — hallatszott Sody Slavin rekedtes hangja és a következő pillanatban halk lövés dörrent.

A hangfogó revolver pukkanását egy könnyű test tompa zuhanása követte és Nedda, aki segíteni akart rajta, ott feküdt előtte a földön élettelenül, mint egy letört virág.

Barbara iszonyodva sikoltott fel, de Sody Slavin nem zavartatta magát.

— A ladyt visszakísérem előbbi helyére, ha ugyan azóta meg nem gondolta magát és nem akar inkább eleven Sody Slavinné lenni, halott miss Barbara helyett?!

— Iszonyodom magától, jobban mint valaha! Orgyilkos, aki nőket támad meg! Inkább száz halált halok, ha kell...

— Ahogy parancsolja, miss Barbara! — hajolt meg előtte gúnyos udvariassággal a Varju. — Ez esetben kénytelen leszek sajátkezűleg odakötözni előbbi kényelmes helyéhez. Parancsoljon.

Barbara szó nélkül tűrte, hogy odakössék, majd ájultan ejtette le a fejét.

Fehér Szarvas ott lapult a bokorban, alig pár méterre a tragédia színhelyétől. Olyan gyorsan játszódtott le minden, hogy segíteni úgysem tudott volna Neddán, bármennyire is szeretett volna.

Könnyekkel a szemében bámult a sötétbe, ahol a lány karsú teste elnyúlt a magas fűben, mint egy letört virág. Majd erőt vett magán és összeszorított fogakkal elindult visszafelé, hogy a winnipeg harcosokat idevezesse.

Fehér Szarvas a winnipegek táborába érve, megkongatta a lokálit, a harci dobót.

— Harcosok! A fehérek megölték bátyámat, a Büszke Fenyőt. Most Sody Slavin megölte bátyám lányát, Neddát. Sody Salvinnal úgyis sok leszámolnivalónk van. Nincs idő a tanácskozásra, nem tarthatunk palavert. Tudom az utat az upszarokák táborába, odavezetlek benneteket. Akarjátok?!

Egyhangú lelkesedés volt a válasz.

— Induljunk nyomban a gaz upszarokák és Sody Slavin ellen!

VII. FEJEZET.

Már hajnalodott a hegyek felől és a köd sűrű, szürke párája lebbenve szállt felfelé, feltakarva köröskörül az erdőket a hegyoldalakon. Penn körülnézett és látta, hogy egy völgyben vannak, mely csak egy oldalon volt nyitva, kelet felé, innen azonban erős lejtő vezetett le a síkságra. Az indiántábor meglehetősen nagy volt, mindenütt látni lehetett a hegyesvégű indiánsátrakat. Mind a hárman

ébredt és Penn érezte, hogy Raine hadnagy és Barbara aggódva tekintenek az arcába.

A tábor mind népesebb lett. Az indiánok, kilépve a sátrakból, egyre közeledtek feléjük. Mind ki volt öltözve, a hajuk teletüzdelve fantasztikus tolldíszekkel, az arcuk kifestve, teljes harci díszben, mintha egy ünnepre készülődtek volna. Az indiánasszonyok, akik még kegyetlenebbek és vére szomjasabbak voltak a férfiaknál is, színes ruháikban illegették magukat előttük. Némelyik a csecsemőjét is magával hozta.

Egyszerre a tömeg szétvált és utat engedett az öreg indiánfőnöknek, akinek a háta mögött jött a Varjú és a rangosabb, öregebb indiánok.

Az öreg indiánfőnök megállt előttük és motyogni kezdett valamit, azonban senki sem értette, hogy mit akart mondani. A Varjú erre mellélépett és hangosan a következőket mondta:

— Az upszaróka törzs bátor férfiai elhatározták, hogy a foglyul ejtett fehér férfiakat, valamint a fiatal leányt a mai napon megölik. Az upszaróka törzs bátor férfiai és asszonyai tudják azt, hogy nekik a fehér emberek halálos ellenségeik, akik azért jöttek ide, hogy kikémleljék a törzs táborhelyét és ezáltal idevezessék a katonákat. Az amerikai hadsereg katonái kíméletlenek a szegény indiánokkal szemben és a törzs tudós férfiai tisztában vannak azzal, hogy ha a katonák az upszarókák táborát felfedezik és rajtaütnek, a legkisebb csecsemőig kiirtják őket. Éppen ezért kénytelen az upszaróka törzs önvédelemből megölni a fehérek előőrseit. Ezt akarta mondani az upszarókák bölcs és agg főnöke.

Sody Slavin szavait eszeveszett ordítózás követte, a férfiak bömbölve rázták tomahawkjukat, a nők visítottak elragadtatásukban, a gyerekek egész közel merészkedtek és köveket dobáltak rájuk.

Szárnycs Kígyó most Barbarához lépett.

— Van valami utolsó kívánsága, miss Barbara? — kérdezte tőle.

De Barbara nem felelt.

Sody Slavin erre tovább ment és a hadnagyhoz lépett. Tőle is megkérdezte, hogy van-e valami kívánsága? De a hadnagy sem felelt semmit.

Végre Penn elé állt Sody Slavin.

— Van valami kívánsága még, Penn?

— Van, — válaszolt Penn.

— No! — lepődött meg a Varjú. — És mi az?

— Szeretnék elbúcsúzni a lovamtól.

Sody Slavin egy pillanatig gondolkozott, majd odament az indiánfőnökhöz és a fülébe suttogott. Az többször bölintott a fejével. Mikor a rövid tanácskozást befejezték, Sody Slavin visszajött.

— Megérttem, Penn. Maga vérbeli cowboy. Megengedjük, hogy elbúcsúzzék a lovától.

Pár perc múlva hozta is egy indián Penn lovát. Mikor a ló meglátta összekötözött gazdáját, ágaskodni, ugrálni, és toporzékolni kezdett, majd kitepte magát az indián kezéből. Penn csak egy szót szólt:

— Szélvész! Pszt!

Mire a ló megnyugodott, egész közel jött Pennhez és nedves orrát odadugta az arcához. Pár pillanatig így maradtak. Penn bele-nézett a ló szemébe. És mintha a szemek visszanéztek volna rá. Megértették egymást. Aztán az indián elrántotta a lovat Penntől és elvezette. Penn a szemeivel követte, merre viszik. Jól megjegyezte magának az irányt.

Ezután az indiánok feloldozták a köteleket a foglyok lábán. Erős fedezet mellett megindultak a völgy keleti oldala felé. Elöl ment Barbara, utána a hadnagy s legvégül Penn. A tömeg kiabálva tódult a nyomukban. Már kiértek a sátrak közül és nagy, füves rétre értek, ahol szeretszéjjel, kipányvázva és szabadon lovak legeltek. Penn körülnézett, kereste a lovát, de nem találta seholsem. Hirtelen megálltak. És ugyanakkor Penn meghallotta Barbara iszonyú sikolyát. Az indiánok tömege most elébük vágott, úgy hogy elszakította őket egymástól. Penn felágaskodott, hogy lásson valamit, de az indián örök, akik körülvették, visszanyomták. Penn azonban nem törődött velük, a vállával tört utat magának és szinte magával rántotta az öreit is.

Már elérte Barbarát és a hadnagyot, de a következő pillanatban maga is meghökkenve állt meg. Lábai a földbe gyökereztek.

Előttük, egy körbefutó drótkerítés mögött, egy kis kerek térségen tíz kiéhezett, sovány farkas lihegett feléjük, hatalmas, vérszomjas példányok, amelyek alig várták, hogy rettenetes fogukat belevájják az áldozat testébe.

Szárnyas Kigyó odalépett Barbarához és mosolyogva intett a fenevadakra:

— Ime, Barbara, a kívánsága teljesült. De még mindig meg-gondolhatja magát...

— Soha! — kiáltott a lány.

— Akkor... kénytelen vagyok... a vőlegényeinek átadni...

— szólt Sody Slavin. — A hadnagy úr, valamint kedves barátunk, Penn cowboy sem mardhatnak el a lakodalomból, ők majd innen végignézik a cécot.

Ezzel intett az egyik indiánnak, aki lassan, félve nyitotta ki azt a kis ajtót, amely a farkasok közé vezetett.

— Sody Slavin! — ordított most Penn.

A félvér visszafordult.

— Várjon! Örült? Mit csinál? — kiabált Penn. Bár maga sem tudta, mit akar csinálni. Csak pillanatokig akarta még húzni az időt, a homlokában úgy vertek az erek, majd szétpattant a feje.

Ugyanebben a pillanatban hatalmas ordítás harsant fel a hegyekben. Fehér Szarvas vezetésével megjelentek a winnipegek. Az egész hegyoldala nyüzsgött tőlük, amint rohanva száguldtak lefelé, puskáikból össze-vissza lövöldözve. Az upszarókák ordítózva oszoltak széjjel és futottak vissza a táborba. Csak egy pár indián maradt vissza a foglyok körül. A Varju közben előrelódította Barbarát a nyitott ajtó felé. De ugyanekor az ajtóban már megjelentek a farkasok. Az egyik hatalmas ívben ugrott neki Barbarának és letéperte a földre. Nyomában tódult a többi. Penn belesürgött a mellébe levő indiánba, hogy azt a földre zuhant. Penn odaugrott és egy szempillantás alatt az összekötözött kezével kirántotta az övéből a kését. A késre rálépett és felnyisszantotta a kötelet a kezén. És már ott volt Barbara mellett és minden erejét összeszedve tépte le a leány testéről a dühöngő fenevadat. Az most hirtelen megfordult és Pennre vetette magát. Penn egyik kezével elkapta a torkát, másik kezével összeszorította a száját és olyan erővel préselte össze, hogy az állat fogai összetörték. Aztán felkapta az állatot és odavágta az indiánokhoz. Azok rémülten menekültek. A winnipegek közben beértek a táborba, megkezdődött a harc, dörögtek a fegyverek, kigyulladtak a sátrak. Penn közben felvágta a köteleket a hadnagy kezén és fel emelte a földről az elájult Barbarát.

— Meneküljenek! — kiáltotta a hadnagynak. — Ott vannak a lovak! Gyorsan!

Ő maga körülnézett.

— Szélvész! — ordította.

És már látta is, hogy lova kiválva a többi közül, vágatva közeledik felé.

De ugyanakkor látta azt is, hogy a Varjú lóra pattan és kifelé száguld a völgyből. Penn a fogai közé kapta a kést, felugrott a lovára és utána eredt. Mögötte dörgött a tábor a harc hevében.

Varju a síkság felé akart menekülni. Mikor észrevette, hogy

Penn üldözi, megfordult a ló hátán és lövöldözni kezdett. De Penn, indiánmódra, hol jobbra, hol balra bukott le a ló oldalán, hogy a körülötte csapódó golyókat kikerülje. Egyre közelebb ért a Varjúhoz.

— Állj meg, mert megöllek! — ordította felé.

De a Varjú még jobban kezdett vágatni. Ekkor Penn kivette a kést a szájából és teljes erejéből elhajította. A Varjú megingott és lebukott a lóról. A kés nyeléig belefúródott a hátába.

Penn felkapta maga mellé a nyeregbe és tovább vágatott.

VIII. FEJEZET.

Kora reggel Garlan őrnagy idegesen járt le és fel a szobájában, mikor felnyílt az ajtó és egy katona jelent meg a küszöbön.

— No, mit akarsz? — mordult rá az őrnagy.

— Alássan jelentem, őrnagy úr, az őrmester úr azt üzente, tessék azonnal lemenni az északnyugati kapuhoz.

Az őrnagy sápadt lett és meghökkenve nézett a katona arcába.

— Mi az? Megint történt valami?

Még a kalapját sem vette fel, a kardját sem csatolta fel, futólépésben szaladt végig az erőd udvarán.

Mikor az őrnagy odaért, a kapu zárva volt és belül már várta az őrmester.

— Megint megöltek valakit, Breed? — kiáltott rá az őrnagy.

Az őrmester válasz helyett megfordult és szétnyitotta előtte a kapu két szárnyát.

Ott állt Penn, a cowboy és nevetve köszönt az őrnagynak, a másik oldalon állt Raine hadnagy s mellette egy fiatal lány. Közöttük egy vastag karó volt leszúrva a földbe és a hegyébe egy sóvány, vereshajú férfi feje volt rátűzve.

— De hiszen ez... — mutatott az őrnagy a halottra.

— Ez, Szárnyas Kígyó, a félvér. A karaván és Porter hadnagy gyilkosa — fejezte be szavait a cowboy.

Az őrnagy előrelépett és a kezét nyújtotta Penn-nek.

— Köszönöm, fiam!

— És ki az a fiatal hölgy? — fordult most Barbara felé.

— Őrnagy úrnak alázatosan jelentem, — vágta magát haptákba Raine hadnagy, — ez a fiatal hölgy a menyasszonyom.

*

Senki sem tudta, merre vette útját Penn, aki vitte magával titkát.

Ujra a hegyek közé lovagolt. Járatlan utakon ment előre, míg

ismerős ösvényre nem lett. Az ösvény végén parányi kunyhó állt a világ szeme elől elrejtve. Ugy lapult ott meg az óriás fák tövében a zord hegyek közt, mint madárfészek a fa tetején. Körötte fenyők meredtek a magasba, vigyázva a ház nyugalma.

Penn, a világvándor, ezen a csendes helyen volt otthon.

Itt pihent meg kóborlásai után, öreg dajkája, Nehua anyó társaságában, aki távollétében ellátta a házat. Rajta kívül egy kecske volt az egyetlen élőlény, meg Tommy, Penn kutyája, messze vidéken.

Kiszáradt, ráncosarcú vénasszony volt Nehua anyó, az öreg indián dajka, akit Penn anyjaként szeretett. Gyermeekkora óta ő helyettesítette nála korán elvesztett édesanyját.

Tommy már messziről észrevette a gazdát és farkcsóválva, vidám csaholással rohant eléje, de Penn csendre intette:

— Pszt, pajtás, csendben légy! Nagy beteg van a háznál, meg kell gyógyítanunk!

A kutya, mintha csak megértette volna, miről van szó, nyomban elhallgatott és örömét most már csupán azzal fejezte ki, hogy vidám ugrásokkal baktatott Penn lova mellett.

A ház előtt Nehua anyó ezerráncú képe mosolygott biztatóan a cowboyra.

— Hello, mam, hogy van a betegünk? — kérdezte tőle Penn aggódalmas arccal, mire az anyóka ezer ráncos mosolyba futott szét.

— Jegyezd meg magadnak, boy, hogy aki Nehua anyó kezei közé kerül, az nem halhat meg olyan egykönnyen! Nem hiába voltam én messze földön arról híres, hogy ismerem a füvek titkát. Nagyanyámtól örököltém és mert nekem nincs lányom, hát a sírba viszem magammal a titkot... — mondta nekibúsultan az öreg.

Penn mosolyogva vigasztalta.

— Arra még ráérsz vagy húsz esztendő múlva. Mit csinál a betegünk?

— Pihen a lelkem. Alszik. Meglátod, milyen más lesz majd, mikor felébred. Igaz, hogy az én csodaszerem a másvilágról hozta vissza, mert féllábbal már a túlvilági mezőkön sétált. Ki sebesítette meg?!

— Aki bántotta, az már elnyerte méltó büntetését, megelőzte áldozatát a túlvilági mezőkön. Gyere be a házba, Nehua, megnézzük a beteget.

Szokatlan lágyság volt a mindig csúfondáros Penn hangjában, amint ezeket mondotta, ami nem kerülte el Nehua anyó figyelmét. Mosoly bujkált a ráncai között, amint a betegágy felé tipegett Penn mellett.

Az acélcowboy szemét előntötte a könny, amikor meglátta a

lány sápadt arcát, amelyen a száj körül mély barázdát vágott a szenvedés. Föléhajolt az alvó lánynak, akit a halál torkából rángatott vissza és gyengéden megsimogatta a haját.

Az az érintésre felnyitotta szemeit.

Csodálkozva nézett körül és alig hallhatóan kérdezte:

— Hol vagyok?

Mikor Penn föléhajoló arcát meglátta, úgy látszik, eszébe jutottak a borzalmak, amik vele történtek, mert elkezdett kiabálni.

— Jaj, a Varjú! Ne hagyjátok... Megöl mindenkit...

Sikoltozott, dobálta magát az ágyon. Nehua anyó pár cseppet szájába töltött csodaszeréből, mire kisímultak az izgatott lány vonásai és pár perc múlva újra elaludt.

Penn nyomasztó hangulatban ült kint a ház előtt Tommyval. Soha nem érzett még senki iránt ennyi részvétet, mint ez iránt az elhagyatott kis indián leányka iránt, akit ott szedett fel félhalottan az upszarókáknál. Meghatotta az a segíteniakarás, amellyel ott a lány Barbara segítségére sietett és az, amit később megtudott róla.

Elgondolkozott azon, hogy mivel búcsúzott el még tegnap Garlan örnagytól.

„— Nem való a magamfajta hobó sem katonának, sem férjnek, — ezt mondtam még tegnap, — morfondírozott magában — és most mást érzek. — Alighanem vége lesz a csavargóéletnek, öreg pajtás, — szólt Tommyhoz fordulva — mégsem úgy van egészen, mint ahogy az örnagynak mondtam. Mert katonának ugyan nem, de férjnek talán mégis beválok még, igaz?!

Tommy helyeslő morgással adott igazat gazdájának.

Nedda pár nap alatt visszanyerte eszméletét és rohamosan kezdett gyógyulni. A friss levegő, a gondos ápolás és Nehua anyó csodaszerei átszolgálták az életveszélyen. Nemsokára már kint üldögélt a ház előtt a napon és mosolyogva fordult arra, amerről a vidáman csaholó Tommy gazdája érkezését jelezte.

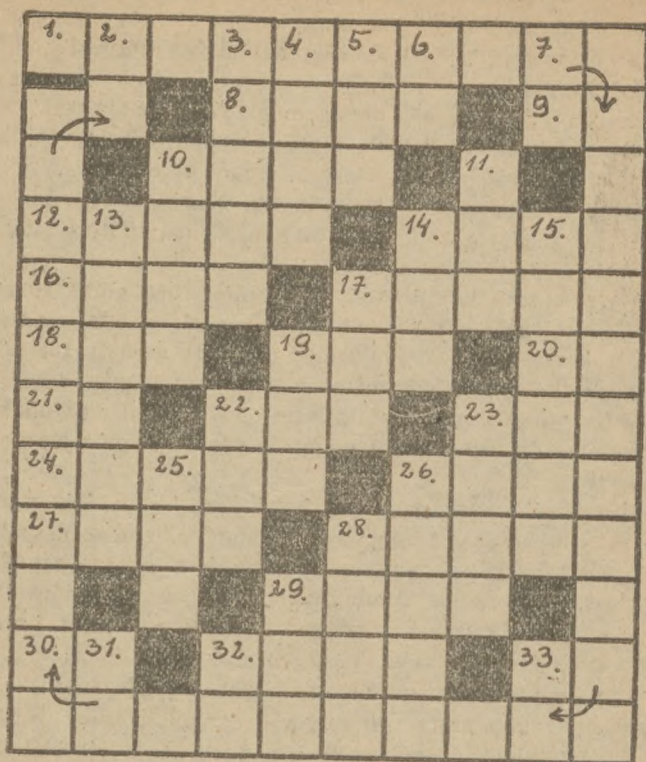
És Nehua anyó, mikor pár hét múlva egyszer a fiatalokat szerelmesen egymáshoz simulni látta, így szólt Pennhez:

— Azt hiszem boy, hogy a tudományomat mégsem kell magammal vinnem a sírba. Neddát megtanítom rá, és így az én unokáim is tudni fogják majd, mintahogy én is a nagyanyámtól tanultam! Igaz?!

Penn és Nedda ragyogó arccal bólintottak, és a magányos fészekből ott a hegyek között a boldogság fészke lett hamarosan, ahonnan Penn nem vágyott el a világon sehová.

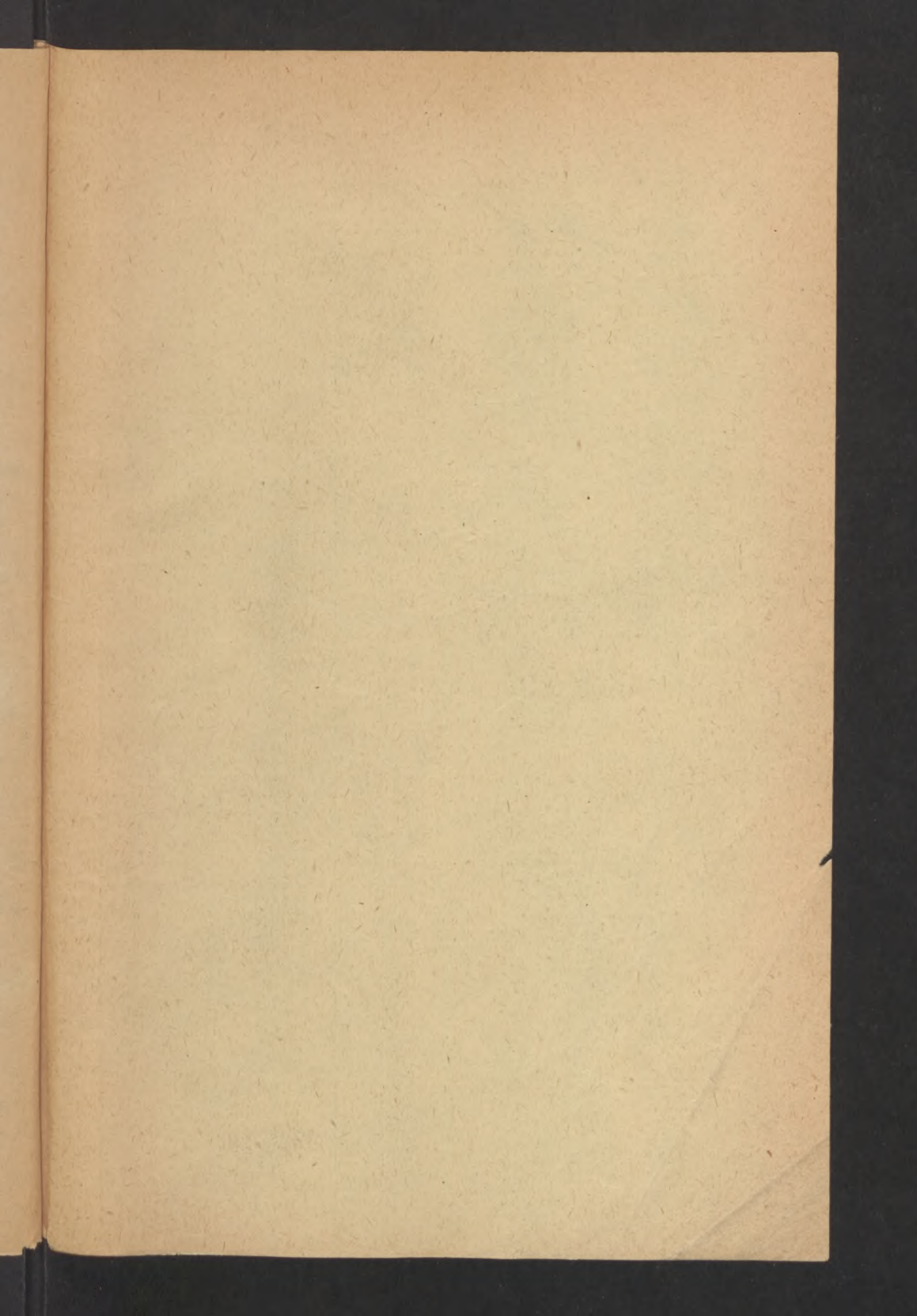
(VÉGE.)

Tarka Rejtvény

VIZSZINTES SOROK. 1. A vidéki mentők teljes címe. 8. A halál ellentéte. 9. Előd. 10. Ritka női név. 12. Vissza: Törökország újjáépítőjének neve (ék. hiány.). 14. Sok idő múlva. 16. Értekezlet. 17. Folyó Nyugat-Afrikában. 18. Szeszecital. 19. A hőmérséklet mértékegysége. 20. Háziállat. 21. Majdnem epe. 22. Halfajta. 23. Vadászhely. 24. Város Nyugat-Belgiumban. 26. Akasztófa. 27. Sivatag Belső-Azsiában. 28. Erdély kormányzója Mária Terézia alatt. 29. Halászszerző. 30. Azonos betűk. 32. A divány része. 33. Nemzet.

FÜGGŐLEGES SOROK. 2. A. E. 3. Lányaj. 4. Férfi név. 5. Ékezetes: kötőjesszer. 6. Vissza: összetett mássalhangzó. 7. Építőanyag. 10. Egy betű pótlással: kimér. 11. Csomó. 13. Haleb szíriai város európai neve. 14. Ismert papköltőnk vezetéknéve. 15. Egyik pályaudvarunk. 17. Idegen tagadószó. 19. Cérnát készít. 22. Három — idegen szóval. 23. Tengeri fürdőhely. 25. Ilyen hal is van. 26. Balkezes. 28. Hegygerincen át vezető út. 29. Etefajta. 31. Udvarias megszólítás. 32. Ráma mássalhangzó. 33. Lekvár.

Lenéztek a völgybe...

(20th. Century Fox.)

STADIUM RT. BUDAPEST

